

รักและการสูญเสีย

LOVE AND LOST

อนุภาส เปรมานูวัต
ANUPAS PREMANUWAT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2552

KMITL-2009-AR-M-005-061

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

รักและการสูญเสีย

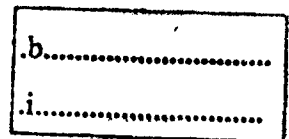
LOVE AND LOST



T105106

อนุภาส เปรมานูวัตติ
ANUPAS PREMANUWAT

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....105106
วัน,เดือน,ปี.....16 พ.ศ. 2552



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2552
KMITL-2009-AR-M-005-061

LOVE AND LOST

ANUPAS PREMANUWAT

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENT
FOR THE DEGREE OF MASTER OF FINE ARS PROGRAM IN VISUAL ARTS
FACULTY OF ARCHITECTURE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADGRABANG
2009
KMITL-2009-AR-M-005-061**

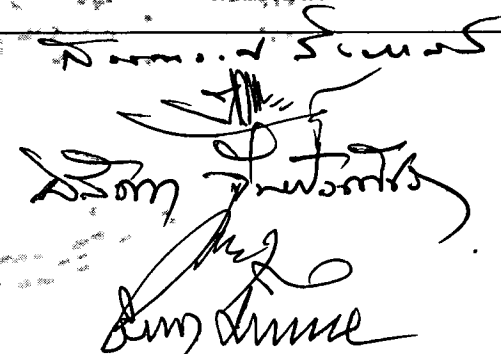
COPYRIGHT 2009

FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADGRABANG

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ รักและการสูญเสีย
Love and Lost
นักศึกษา นายอนุภาส เปรมานูวัตติ
รหัสประจำตัว 50062627
ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา ทัศนศิลป์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.สรวรรณรงค์ สิงห์เสนี
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
รศ.สรวรรณรงค์	สิงห์เสนี	
รศ.อริยะ	กิตติเจริญวิวัฒน์	
รศ.อลิตา	จันทิพย์เพ็ชร	
ศ.เดชา	วราขุน	
ศ.ชลุด	นันทิสมอ	

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ 14 พฤษภาคม 2552 เวลา 10.00 น.

สถานที่สอบ สาขาวิชาศิลปกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์รับรองแล้ว



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพปฎล สุวักานนท์)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วันที่ 20 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

หัวข้อวิทยานิพนธ์	รักและการสูญเสีย
นักศึกษา	อนุภาส เปรมานูวัตติ
รหัสประจำตัว	50062627
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์
พ.ศ.	2552
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รศ.สรรณรงค์ สิงหนณี

บทคัดย่อ

สถานการณ์ของมนุษย์ที่จะต้องเจอในทุกวันนี้คือเรื่องราวความสัมพันธ์ที่ยากจะหลีกเลี่ยง ไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่แห่งไหน เมื่อจำเป็นที่จะต้องอยู่ในสังคมและมีความต้องการขั้นพื้นฐาน เราจึงต้องมอบความพึงพอใจให้แก่กัน อันนำไปสู่การยอมรับของมนุษย์ด้วยกันเอง

บทบาทของความรักอาจไม่ใช่สิ่งที่เราจำเป็นต้องนึกถึงทุกรุ่งเช้าที่เราตื่นขึ้นมา แต่หากเราได้เคยลองพบว่า ความรักที่เคยได้รับนั้นสูญหายไป มักเป็นเรื่องที่ไม่อาจลืมเลือนได้ในเร็ววัน ความนึกคิดในช่วงแรกอาจฟุ้งฟาย เสียใจ แต่จะพบว่าหลังจากความรู้สึกเหล่านี้บรรเทาลง จะเปลี่ยนเป็นภาพความงามและกลิ่นอายในอดีตอันหอมหวานด้านความทรงจำที่เรานั้นได้กระทำร่วมกัน

ความรักเป็นอารมณ์ที่มนุษย์ทุกคนต้องการ ถึงแม้จะทราบดีว่า วันหนึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เคยได้รับจะต้องมีวันเปลี่ยนแปลง แต่มนุษย์ก็พร้อมและยอมที่จะเบียดตัวเองให้เข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของรักที่ตนแสวงหา ข้าพเจ้าได้พยายามสร้างงานเพื่อที่จะบ่งชี้ว่าความรักและการสูญเสียนั้นอยู่คู่กันอย่างสนิทสนมมากเพียงใด โดยนำเอาประสบการณ์ในชีวิตประจำวันมานำเสนอผ่านเทคนิคสื่อผสม ข้าพเจ้าหวังให้ผู้คนได้นึกถึงกลิ่นอายของห้วงความทรงจำที่ดี และเคารพคุณค่าของรักที่พึงมี และยอมรับพร้อมกันว่ารักนั้นเปรียบเสมือนพฤติกรรมเสพติดที่ยากจะสลัดทิ้ง

Thesis	Love and Lost
Student	Mr. Anupas Premanuwat
Student ID.	50062627
Degree	Master of Fine Art
Program	Visual Art
Year	2009
Thesis Advisor	Assoc.Prof. Sannarong Singhaseni

ABSTRACT

These days, being in a relationship is what one has to encounter in everyday life. Living in human society, it's necessary to sacrifice each other's basic needs to gain acceptance from the other.

The role of love is, probably, not the thing we have to be aware of at any time we wake up. But, once we have experienced that our just-received love has disappeared, it would have been unforgettable in a few days. Our thoughts, at first, may be really miserable but, after we have learned something, it would be better. Then, our feelings will be transformed into memorably beautiful scents and pictures that we ever had.

Love is one of the emotions that everyone needs even though all we know everything can change but we still run to find someone we love. I have tried to create this work in order to indicate how long of a distance that love and loss do stay together. Daily life experiences were brought to present by mixed media in order to strongly remind of memorable moments and, respect to the value of love and accept the result of love comparisons which was said that love is like addicted behavior.

กิติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่านที่คอยให้การสั่งสอนแก่ข้าพเจ้า รองศาสตราจารย์ สรรณรงค์ สิงหนเสนี (อาจารย์ที่ปรึกษา) และ อาจารย์ คมสัน หนูเขียว ที่คอยให้คำแนะนำชี้แนะจนศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณครอบครัว คนใกล้ชิด เพื่อนๆ น้องๆ ที่แสนดีของข้าพเจ้าที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ตลอดมา ตลอดทั้งเพื่อนลาดกระบังที่คอยแบ่งปันน้ำใจซึ่งกันและกันข้าพเจ้าซาบซึ้งมาก ขอขอบคุณ

อนุภาส เปรมานูวัตติ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	IV
สารบัญภาพ	VI
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ประวัติและความเป็นมา	1
1.2 ความสำคัญ	1
1.3 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์	1
1.4 ขอบเขตการสร้างสรรค์	1
1.5 วิธีการวิจัย	1
1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ	2
บทที่ 2 แรงแบบคาลิและความคิดสร้างสรรค์	3
2.1 ประวัติและความเป็นมา	3
2.1.1 ประวัติและการทำงานของ Yoko Ono	3
2.1.2 ประวัติและการทำงานของ อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล	3
2.2 ความสำคัญ	4
2.3 วัตถุประสงค์การสร้างสรรค์	4
2.4 ขอบเขตการสร้างสรรค์	5
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์	6
3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล	6
3.2 ขั้นตอนการร่างแบบ	6
3.3 การรวบรวมวัสดุและวัตถุ.....	6
3.4 กระบวนการสร้างสรรค์	6
บทที่ 4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงาน	7
4.1 ผลงานชิ้นที่หนึ่ง	7
4.1.1 แรงแบบคาลิใจ	7

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
4.1.2 แนวความคิด	7
4.1.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์	8
4.2 ผลงานชิ้นที่สอง.....	10
4.2.1 แรงบันดาลใจ.....	10
4.2.2 แนวความคิด.....	10
4.2.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์	10
4.3 ผลงานชิ้นที่สาม	12
4.3.1 แรงบันดาลใจ	12
4.3.2 แนวความคิด	12
4.3.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์.....	12
4.4 ผลงานชิ้นที่สี่.....	14
4.4.1 แรงบันดาลใจ	14
4.4.2 แนวความคิด	14
4.4.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์	14
4.5 ผลงานชิ้นที่ห้า	17
4.5.1 แรงบันดาลใจ	17
4.5.2 แนวความคิด	17
4.5.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์	17
4.6 ผลงานชิ้นที่หก	19
4.6.1 แรงบันดาลใจ	19
4.6.2 แนวความคิด	19
4.6.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์	19
4.7 อธิบายการจัดการผลงานในวันส่งประเมิน.....	22
4.7.1 แนวความคิด.....	22
4.7.2 เทคนิคและการสร้างสรรค์	22
4.7.3 วิธีการนำเสนอ	22
4.7.4 วิเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์.....	23
บทที่ 5 บทสรุป	32
บรรณานุกรม	33
ประวัติผู้เขียน	34

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
4.1 ผลงานชุดแรกที่น่าสนใจ	11
4.2 รูปถ่ายที่ใช้เป็นแบบร่าง	11
4.3 ภาพถ่ายแสดงการตัดทอน	12
4.4 ผลงานที่แล้วเสร็จชุดที่หนึ่ง	12
4.5 ผลงานแล้วเสร็จชุดที่สอง	14
4.6 ภาพแสดงการติดตั้งผลงาน “สิ่งที่หลงเหลือ”	14
4.7 ภาพจากวิดีโอ	16
4.8 เอกสารที่รวบรวมเก็บไว้	18
4.9 ผลงานแล้วเสร็จ	19
4.10 ตัวอย่างภาพที่ได้คัดเลือก	21
4.11 ภาพแสดงการติดตั้งภายในห้องจัดแสดง	21
4.12 แบบร่างที่นำมาศึกษา	23
4.13 ภาพแสดงขั้นตอนขึ้นแบบร่าง	23
4.14 ภาพแสดงการจัดวางแล้วเสร็จ	24
4.15 ภาพประกอบแสดงกระบวนการนำเสนอ	26
4.16 ภาพมุมกว้างผลงานทั้งหมด	27
4.17 ภาพแสดงมุมกว้าง	27
4.18 ภาพแสดงวัตถุเหลว(น้ำตาล)	28
4.19 ภาพแสดงวัสดุที่ใช้	28
4.20 ภาพแสดงการเปลี่ยนแปลง	29
4.21 ภาพถ่ายประกอบผลงาน	30
4.22 ภาพตัวอย่างของแม่	31
4.23 ตัวอย่างภาพวัสดุที่จำเป็น	31
4.24 แผ่นภาพสัตว์สงวน	32
4.25 ภาพมุมกว้างแสดงการติดตั้ง	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ประวัติและความเป็นมา

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชนิดนี้เกิดขึ้นจากเรื่องราวใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน บทสนทนาของคนรอบข้าง สถานที่ประเพณีที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องพิสูจน์เจตนา รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในข่าวสารโดยเกี่ยวเนื่องกับความสัมพันธ์ที่ดีๆ ภายใต้บริบทของความรัก ที่มีทั้งโศกนาฏกรรมและภาพความประทับใจ เพื่อใช้เป็นข้อพิสูจน์ให้มนุษย์ได้รับรู้ถึงสเน่ห์บางอย่างของภาพความหลังที่เคยมี ดังกับว่า อยากจะคงเวลาให้วันคืนหวนกลับไปอยู่ในบรรยากาศแห่งความสุขเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องการสร้างสรรค์งานศิลปะที่สามารถนำพามนุษย์ให้จินตนาการนึกย้อนถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นได้ โดยผ่านตัววัสดุและบรรยากาศที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมา

1.2 ความสำคัญ

ตัวเนื้อหาของผลงานที่ข้าพเจ้าได้นำเสนอ เป็นเรื่องราวที่มนุษย์ทุกท่านต้องเคยได้สัมผัส การถ่ายทอดความรักซึ่งกันและกัน การห่วงหาอาทร การหลงใหล ภาวะแห่งจินตนาการ ความต้องการที่จะครอบครองสิ่งที่เราต้องการ การเก็บรักษา อนุญาตยอม รวมทั้งทำลายทิ้ง อารมณ์ความรู้สึกที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมานี้ เป็นสิ่งจำเป็นที่มนุษย์ต้องเข้าใจและหาหนทางเก็บกักรักษาสิ่งที่มีคุณค่าให้อยู่บนโลกใบนี้ต่อไป

1.3 วัตถุประสงค์การสร้างสรรค์

หากมนุษย์เราที่อยู่บนโลกใบนี้ได้ลองพบความสำคัญของสิ่งที่อยู่รอบตัว ไม่ว่าจะใกล้ตัวหรือติดอยู่กับตัว ข้าพเจ้าไม่ยอมให้มนุษย์ได้เพิกเฉยต่อการกระทำที่จะทำให้ของมีค่าเหล่านี้สูญหายไปจากตัวเอง หรือกลัวต่อความหายนะที่จะเกิดขึ้นจากผลพวงที่เราเข้าไปยึดติดกับของมีค่าจำพวกนั้นมากเกินไป ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ชมได้เข้าใจอารมณ์ของความรัก ความลุ่มหลง และการสูญเสีย ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นที่น่าชื่นชม

1.4 ขอบเขตการสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าใช้รูปแบบในการนำเสนอผลงานชนิดนี้ โดยแบ่งออกตามความเหมาะสมของตัว subject ซึ่งมี ภาพถ่าย หุ่นจำลอง เป็นตัวกลางในการนำเสนอภายใต้ความคิดหลักคือความรักและการสูญเสีย โดยมีการใช้การจัดวางทางองค์ประกอบศิลป์เป็นตัวสร้างการเชื่อมต่อของผลงานทั้งสามชนิดนี้

1.5 วิธีการวิจัย

วิธีการดำเนินงานสร้างสรรค์จะเริ่มจากการขั้นตอนเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้แนวทางการคิด วิธีการนำเสนอและการเลือกวิธีการทำงานที่ชัดเจนและได้ประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการร่างแบบจะเน้นทั้งตัวผลงานและรูปแบบการติดตั้งผลงาน การเลือกใช้วัสดุที่ตรงกับความต้องการ และความเป็นไปได้ในการนำมาสร้างสรรค์ เพื่อให้ได้แบบร่างที่สามารถถ่ายทอดแนวความคิดได้อย่างชัดเจนมากที่สุด

ขั้นตอนการสร้างสรรค์สุดท้ายเป็นการออกไปปฏิบัติงานกับสถานที่จริงเพื่อบันทึกเหตุการณ์ สถานที่ และเลือกตัววัสดุสิ่งของมุ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้

1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

การที่ผู้เข้าชมได้มีโอกาสลองใช้ความคิดตามแต่ประสบการณ์ ตรวจสอบความหมายของสิ่งที่ตัวผลงานต้องการจะสื่อ ไม่ว่าจะใกล้เคียงกับสิ่งที่ผู้สร้างตั้งใจจะสื่อสารมากน้อยเพียง ข้าพเจ้าก็หวังว่าบุคคลที่ได้เข้าชมเห็นคุณค่าของความรักนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ควรแก่การเก็บรักษา

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

Mixed Media	ศิลปะเทคนิคสื่อผสม
Subject	ตัวแบบ
Sketch	แบบร่างก่อนที่จะสร้างสรรค์ผลงานจริง
Sculpture	ประติมากรรมแบบสามมิติ ประกอบด้วยการปั้น การแกะสลัก ฯลฯ
Subjective Photography	ภาพถ่ายที่นำเสนอทางด้านอารมณ์ โดยใช้เทคนิคทางด้านแสงเงา มุมกล้องช่วยบรรยายอารมณ์และความรู้สึกของช่างภาพ
Objective Photography	ภาพถ่ายที่นำเสนอตัววัตถุ โดยบ่งบอกถึงรูปทรงของตัวแบบ ความสูง ลีลา โดยไม่ได้ปรุงแต่งด้วยเทคนิคของการถ่ายภาพ มุ่งเน้นที่ความเป็นตัววัตถุและความหมายของตัวแบบ
Snap Shot	การบันทึกภาพเหตุการณ์ต่างๆ แบบฉับไว

สัญศาสตร์ (semiotics หรือ simiology) เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องหมาย (science of sign) ที่จำแนกข้อมูลภาพที่แวดล้อมตัวเราออกเป็น 3 ชนิดด้วยกัน คือ icon, index, และ symbol.

Icon	คือภาพที่นำเสนอออกมาอย่างตรงไปตรงมา เช่น ภาพทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงต่างๆ ภาพแผนที่ทางอากาศ และ ภาพบุคคลบนบัตรประชาชน เป็นต้น
Index	“ดัชนี” คือภาพที่บ่งถึงบางสิ่งบางอย่าง อย่างเช่น ภาพรอยเท้า สัตว์ ทำให้รู้ว่าสัตว์ชนิดนั้นอยู่ ภาพของดอกไม้ไฟบนท้องฟ้า ทำให้เรารู้ว่ามีงานเฉลิมฉลอง เป็นต้น
Symbol	“สัญลักษณ์” คือภาพที่มีความหมายต่างไปจากตัวมัน หรือใช้แทนค่าความหมายใหม่ อย่างเช่น ภาพไม้กางเขนหมายถึง คริสตศาสนา, ภาพดอกกุหลาบหมายถึงความรัก, ภาพสุนัข หมายถึงความซื่อสัตย์ เป็นต้น

มายาคติ

Mythology เป็นคำที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่ ค.ศ.1603 ซึ่งเป็นคำผสมระหว่าง myth + logos. ความหมายรวมๆของคำนี้ หมายถึง คติ ความเชื่อหรือทัศนคติที่เป็นมายาหรือไม่จริงนั่นเอง เป็นเพียงภาพลวงที่สร้างขึ้น แล้วทำให้มันดูน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ

บทที่ 2

แรงบันดาลใจและความคิดสร้างสรรค์

2.1 ประวัติและความเป็นมา

ข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ตนเองเคยได้รับ (ความรัก) และสิ่งของเหล่านี้ได้มีการสูญหายไปในเวลาต่อมา เป็นความรู้สึกที่ทรมานจนอยากจะก้าวข้ามผ่านมันไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ และเมื่อเราเริ่มพองตัวให้พินมาได้ กลับสร้างความประทับใจจนอยากจะถ่ายทอดแบ่งเล่าประสบการณ์รวมทั้งนำเสนอแนวความคิดให้คนอื่นได้ทดลองจินตนาการไปพร้อมกับข้าพเจ้า และเกิดความรู้สึกพอใจกับสมการที่ได้เผชิญมา

ข้าพเจ้ามีความสนใจกับสิ่งที่ศิลปินกลุ่มฟลักซุสทำขึ้น เช่น โยโกะ โอโนะ Yoko Ono, โจเซป บอยส์ Joseph Bueys ที่นำเสนอโดยใช้เรื่องราวในชีวิตประจำวันผ่านสิ่งของที่พบเห็นรอบกายให้กลายมาเป็นงานศิลปะได้ ดังเช่นงานชิ้นหนึ่งของ โอโนะที่นำเอา เศษถ้วยชาม กระเบื้องที่แตกละเอียดมา กองไว้ในห้องนิทรรศการและให้ผู้ชมใช้กาวพยายามต่อเศษแก้วเหล่านั้นให้กลับคืนมาในสภาพเดิม เป็นการทำงานหลังจากที่ โอโนะได้สูญเสียคนรักไป

อีกทั้งอารมณ์ในงานภาพยนตร์ของอภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล มุ่งสะท้อนให้ข้าพเจ้าเชื่อเป็นอย่างมากกว่าคนเรานั้นเดินค้นหาความรัก ภายใต้อาณัติแห่งดวงอาทิตย์ และอยากแข่งแข่งเวลาแห่งความสุขเอาไว้ให้ได้มากที่สุด

2.1.1 ประวัติและการทำงานของ Yoko Ono

โยโกะ โอโนะ เกิดที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ในปี 1933 เธอได้เข้าร่วมกับกลุ่มศิลปินฟลักซุส Fluxus ช่วงต้นปียุค 1960 งานแสดงของเธอครั้งหนึ่งที่ได้รับการพูดถึงคือ Cut Piece ที่ได้ให้เรียนเชิญผู้ชมให้มาเป็นส่วนหนึ่งของงานโดยการตัดชิ้นส่วนของเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ออกจนเปลือยเปล่า การแสดงครั้งนี้ได้ถูกวิจารณ์ว่าเป็นงานที่น่าสยดสยองที่อยู่ภายในเผยออกให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงจิตใจด้านในลึกๆว่าเธอรู้สึกเช่นไร และยังวิพากษ์วิจารณ์สังคมในมุมมองทางด้านความรักอย่างจับใจภายใต้ประเด็นอย่างเรื่อง เพศ gender และ การแบ่งแยกเพศ sexism ในโลกนี้ถึงความเจ็บปวดครวครว ความทุกข์ ความโดดเดี่ยวและความเหงาของมนุษย์

2.1.2 ประวัติและการทำงานของ อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล เกิดที่กรุงเทพมหานคร แต่ใช้ชีวิตอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น เขาจบการศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และปริญญาโทด้านจิตรศิลป์สาขาภาพยนตร์ จาก The School of the Art Institute of Chicago เขาเริ่มต้นผลิตภาพยนตร์ และวิดีโอ ตั้งแต่ต้นปี 2533 เขาเป็นหนึ่งในคนทำภาพยนตร์ไม่กี่คนในประเทศไทยที่ทำงานนอกระบบ สตูดิโอ ภาพยนตร์ของเขามักจะทดลอง โดยยึดหลักโครงเรื่องที่อิงมาจากละครโทรทัศน์ ละครวิทยุ การ์ตูน และภาพยนตร์เก่าๆ เขามักได้แรงบันดาลใจมาจากเมืองเล็กๆ เขามักใช้นักแสดงที่ไม่มีประสบการณ์ ไม่ใช่มืออาชีพ และใช้บทสนทนาสด

ในปี 2543 ภาพยนตร์สารคดีเรื่องยาวเรื่องแรกของเขา ดอกฟ้าในมือมาร (Mysterious Object at Noon) ได้เข้าร่วมเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติมากมาย และได้รับคำวิจารณ์พร้อมรางวัล 4 รางวัล และ ได้ถือว่าเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่ดีที่สุดในปี 2543 โดยนักวิจารณ์จากนิตยสาร The Village Voice

เขาเปิดบริษัทภาพยนตร์ Kick the Machine โดยได้ผลิตภาพยนตร์เรื่อง สุดเสน่หา (Blissfully Yours) ได้รับรางวัล Un Certain Regard Prize ที่เทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ (Cannes Film Festival, 2002) ปี 2545 จากประเทศฝรั่งเศส ได้ถูกจัดเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่ดีที่สุดที่คานส์ โดยนิตยสาร Le Cahiers du Cinema ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากเทศกาลภาพยนตร์ Thessaloniki Film Festival ประเทศกรีซ และได้คว้ารางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากเทศกาล Tokyo Filmex ประเทศญี่ปุ่น และรางวัลจากเทศกาล Rotterdam International Film Festival ที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ปี 2546 ผลงานเรื่องต่อมาคือ สัตว์ประหลาด ! (Tropical Malady) ที่ร่วมกับบริษัท Anna Sanders Films ประเทศฝรั่งเศส สัตว์ประหลาด! เป็นภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ได้คัดเลือกในสายประกวดหลักในเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ (Cannes Film Festival, 2004) ปี 2547 และคว้ารางวัล Prix du Jury และภาพยนตร์เรื่องนี้คว้ารางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมที่งาน Tokyo Filmex

เกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง สัตว์ประหลาด ! นี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชอบเป็นอย่างมากและประทับใจกับสิ่งที่ผู้กำกับคนนี้ได้ให้ข้อคิดไว้ในหนังสือ “สัตว์วิกาล” หน้า 263 ย่อหน้าที่สองของถ้อยคำจากผู้กำกับ ดังนี้ว่า “ผมเชื่อว่าเราทุกคนมีโรคชนิดหนึ่งอยู่ นั่นคือการยึดติด ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสิ่งของ โดยเฉพาะเรายึดติดกับ ความงามของเผ่าพันธุ์ของเราเอง และเราก็รู้ร้อนและทุกข์จากความงามเหล่านี้ ด้วยว่าทุกสิ่งไม่ถาวร เราทุกข์จากความทรงจำและความรู้สึกที่ดี หรือเราทุกข์กับสถานะปัจจุบันที่เรายึดติดกับใครคนหนึ่ง ทำให้เรามีบ่วง ไม่มีสร้อยอย่างแท้จริง โรคนี้เป็นโรคที่เราเป็นกันและหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเพศใด บางครั้งที่คนมองรกร่วมเพศว่าเป็นตัวประหลาด แต่หากมิได้ถอยออกมามองว่า แท้จริงแล้วเราทุกคนก็ ตกอยู่ในวงจรเดียวกัน วงจรที่เรานำตัวเองเข้าสู่ความทุกข์ เป็นความประหลาดที่มนุษย์มีความสุขที่จะโอบ กอด โรคนีไว้เท่าเทียมกัน”

2.2 ความสำคัญ

ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าความรักนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจละทิ้งได้เมื่อเกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ โดยบรรยากาศอันประกอบด้วยความรักนั้นสามารถพบเจอได้ตลอดในชีวิตประจำวัน ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์จำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจกับอารมณ์เหล่านี้ และแนวทางในการจัดการกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา

2.3 วัตถุประสงค์การสร้างสรรค

จุดมุ่งหมายที่ข้าพเจ้าต้องการที่จะนำเสนอเป็นเรื่องราวของอารมณ์ความรู้สึก การกระทำที่ก่อให้เกิดการสูญเสีย เรื่องราวของการตัดสินใจที่จะเข้าไปอยู่ในวงล้อมของสถานะที่มีผลลัพธ์ทางด้านอารมณ์ทั้งสองด้าน คือความรู้สึกอึดอัดและการสูญเสีย โดยอยากให้ผู้ชมมีความสุขกับสองสิ่งนี้ด้วยความเข้าใจที่น่าแสวงหา

2.4 ขอบเขตการสร้างสรรค

ตัวผลงานจะถูกคิดตั้งตามแบบที่ได้ร่างเอาไว้ ซึ่งจะนำเสนอพร้อมกันเป็นชุดภายใต้แนวความคิดหลัก เพื่อให้รูปแบบต่างกันช่วยขยายความเข้าใจให้กว้างมากยิ่งขึ้น โดยผลงานของข้าพเจ้านั้นเป็นการนำเอาสื่อชนิดต่างๆ เช่น ภาพถ่าย, สื่อวิดีโอ, และสิ่งของที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มาเป็นตัวนำเสนอ ผ่านนัยยะแอบแฝงที่พยายามผสมผสานลงไปเพื่อให้ทั้งหมดนี้สื่อเรื่องราว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาช่วงกลางปีพ.ศ. 2551 ถึงต้นปี พ.ศ. 2552 จดบันทึกเรื่องราวชีวิตประจำวัน ที่ได้เกิดเรื่องราวหลายอย่างขึ้นบนสมุดบันทึกรายวัน บรรยายภาพเหตุการณ์เช่น ความสัมพันธ์ ระหว่างการใช้ชีวิตของข้าพเจ้าและคนรัก การทะเลาะเบาะแว้ง การเสื่อมสลายของวันเวลา การห่างไกลของความใกล้ชิด รอยยิ้มและการสัมผัสเอาไว้เป็นภาพเตือนความทรงจำ อีกทั้งเรื่อง ครอบครว อันเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ามีความเคารพยิ่ง เนื่องด้วยปลายปี 2551 เป็นช่วงเวลาที่มารดาของ ข้าพเจ้าได้เกิดล้มป่วยอย่างฉับพลันจนต้องเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาล จนทำให้เกิดความหวาดกลัวต่อสิ่งอันเป็นที่รักยิ่งว่าจะมีการสูญสลายตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ช่วงเวลาดังกล่าวที่ได้ยก ตัวอย่างขึ้นนี้ เป็นข้อมูลและสาเหตุที่ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ขึ้นนี้

3.2 ขั้นตอนการร่างแบบร่าง

ข้อมูลที่ได้ทำการจดบันทึกได้ถูกนำมา sketch ให้เป็นรูปทรงของฟอร์มที่จับต้องได้ โดยใช้การตีความหมายจากจินตนาการ ยกตัวอย่าง ภาวะอารมณ์ที่โดดเดี่ยวในขณะนั้น ข้าพเจ้าต้องการที่จะสื่อสารกับกับคนคู่โดยหาสัญลักษณ์ประเภทหนึ่งมาเป็นตัวนำเสนอ และได้สรุปว่าจะเอาความหมายของ สัตว์สงวนชนิดหนึ่งมาแทนตัวตนข้าพเจ้า ซึ่งได้ใส่รายละเอียดเกี่ยวกับท่าทางของตัวเอง ลงไป เช่น อายุและสรีระ

แบบร่างในศิลปนิพนธ์ขึ้นเป็นเสมือนภาพเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าต้องการร้อยเรียงเรื่องราวให้เชื่อมโยงกันทั้งหมดทุกชิ้น โดยอาศัยการเล่าโดยการกระทำ (action) ที่จะทำการแสดงให้เห็นในวันส่งประเมินผลงาน เพื่อสร้างความกลมกลืนและสามารถเข้าใจผลงานทุกชิ้นที่จัดแสดงได้ง่ายขึ้น โดยจะมีการขยายความให้เห็นเป็นภาพที่ชัดเจนกว้างขึ้นในบทที่ 4 ถัดไป

3.3 การรวบรวมวัสดุและวัตถุ

ข้าพเจ้าเก็บสิ่งของต่างๆ ที่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันมาสร้างผลงานศิลปะขึ้น เปรียบเสมือน การบันทึกภาพเหตุการณ์ความทรงจำได้เคยเกิดขึ้นจริง อันสามารถสื่ออารมณ์และเรื่องราวได้เที่ยงตรงมากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น ผ้าปูที่นอนของข้าพเจ้ากับคนรักที่เคยใช้ชีวิตด้วยกัน โดยเปรียบเสมือนสมุดบันทึกเล่มโตที่บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคราบโคลนของผิวหนัง กลิ่นอายของน้ำหอมที่พรมลงบนตัวของคนรัก เส้นผมที่หลุดร่วง ฯลฯ สะสมอยู่บนผ้าฝ้ายขนาดสองเมตร กุณสองเมตร เป็นต้น

3.4 กระบวนการสร้างสรรค์

กระบวนการสร้างสรรค์จะเริ่มจากการขั้นตอนเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ ให้ได้แนวทางการคิด วิธีการนำเสนอและการเลือกวิธีการทำงานที่ชัดเจนและได้

ประสิทธิภาพ ขั้นตอนการร่างแบบจะเน้นทั้งตัวผลงานและรูปแบบการติดตั้งผลงาน การเลือกใช้วัสดุที่ตรงกับความต้องการ และความเป็นไปได้ในการนำมาสร้างสรรค์ เพื่อให้ได้แบบร่างที่สามารถถ่ายทอดแนวความคิดได้อย่างชัดเจนมากที่สุด

ขั้นตอนการสร้างสรรค์สุดท้ายเป็นการออกไปปฏิบัติงานกับสถานที่จริงเพื่อบันทึกเหตุการณ์ สถานที่ และเลือกตัววัสดุสิ่งของมุ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงาน

การวิเคราะห์จะใช้หลักเกณฑ์ตามหลักปรัชญา การค้นหาคุณค่าและความหมายทางศิลปะ และ สังคม หลักสุนทรียศาสตร์ และหลักทัศนศิลป์ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นหัวข้อดังนี้ แรงแบบนาคใจตามเนื้อหาและประสบการณ์, หลักแนวความคิด ความเชื่ออย่างเป็นเหตุผล, เทคนิคและการสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของทัศนธาตุ องค์ประกอบ และการจัดวาง คุณค่าและความหมาย โดยทั้งหมดนี้จะถูกบรรยายเป็นลำดับตามเรื่องราวที่ได้ทำการสร้างสรรค์

4.1 ผลงานชิ้นที่หนึ่ง

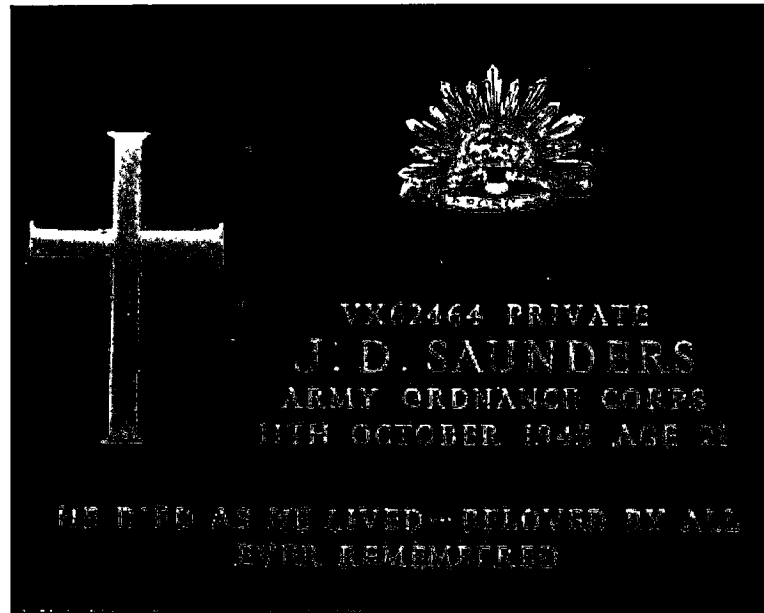
ชื่อผลงาน: Don Rak War Cementry

4.1.1 แรงแบบนาคใจ

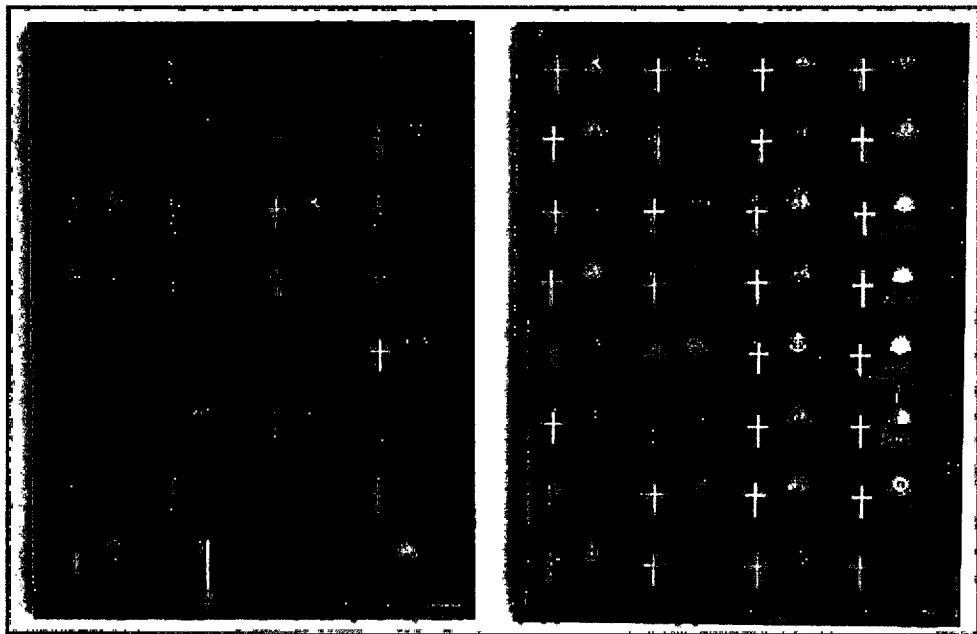
ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปจังหวัดกาญจนบุรีเพื่อทำการค้นหาข้อมูลเพื่อมาจัดทำและสร้างสรรค์ผลงานในสมัยภาคเรียนปีการศึกษาที่ 1 และทำงานส่งโปรเจกต์ที่กำลังศึกษาอยู่ โดยในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เดินทางเข้าไปในป่าใหญ่ กลางหุบเขาที่มีตัวน้ำตก และ ถ้ำน้อยใหญ่อยู่ภายในผืนป่าแห่งนั้น หลังจากนั้นได้ทำการบันทึกความทรงจำ สถานที่โดยผ่านการใช้เทคนิคของการถ่ายภาพที่ได้เคยศึกษาเล่าเรียนมาเก็บบรรยายนำเสนอ ซึ่งภาพชุดนั้นเป็นการใช้เทคนิคของแสงเงาปรุงแต่งอารมณ์ให้ออกมาตามแนวความคิดขั้นต้น (ภาพที่ 4.1) เปรียบเสมือนภาพในลักษณะของ Objective Document ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้กลับลงมาจากผืนป่าแห่งนั้น ได้แวะชม สุสานของทหารในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ที่ได้สร้างไว้เป็นอนุสรณ์ขนาดใหญ่ตั้งอยู่กึ่งกลางเมืองกาญจนบุรี ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกถึงบรรยากาศการแสดงออกของคนที่มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ของกลุ่มคนเหล่านั้นว่า มันเป็นบรรยากาศของความอาลัยอาวรณ์ การหวนหา โดยมีการนำดอกไม้มาวางไว้บนตัวป้ายชื่อของเหล่าทหารที่ได้จากไป การยืนในท่าที่สงบเสถียรทำให้ภาพต่างๆที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นสร้างความประทับใจเป็นอย่างมาก จึงได้บันทึกภาพเก็บเอาไว้ (ภาพที่ 4.2)

4.1.2 แนวความคิด

ผลลัพธ์จากการที่ได้นั่งสังเกตผลงานของข้าพเจ้าที่ได้บันทึกในป่าเขาเมืองกาญจนบุรี เกิดความคิดที่ว่า ข้าพเจ้าได้พยายามจะสร้างความรู้สึกให้ผู้ชมได้เข้าใจถึงอารมณ์ของตัวผู้สร้างมากเกินไปหรือเปล่า โดยมีกรชี้นำโดยสร้างสีสัน แสงเงาและใช้องค์ประกอบศิลป์ที่ทำให้ผู้ชมคล้อยตามมากเกินไปจนเกินไป โดยที่แสงเงาหรือสิ่งที่สร้างขึ้นนั้นข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของการปิดกั้นจินตนาการของผู้ชม ดังนั้นจึงมีการคิดที่จะนำเสนอตัว subject อย่างตรงไปตรงมาตามหลักกายภาพของสิ่งของเหล่านั้น โดยตัดความไม่จำเป็นของสิ่งแวดล้อมอื่นๆทิ้งไปทั้งหมด เหลือไว้เพียงเรื่องราวที่ตนเองต้องการจะสื่อสารกับผู้ชม โดยมีกรอ้างอิงถึง หลักของ Objectvie Document Photography ที่พยายามนำเสนอตัวแบบ (subject) ให้ออกมาเป็นอย่างที่เป็นอยู่โดยไม่ได้มีการแอบใส่อารมณ์ความรู้สึกใดๆ ลงไป



ภาพที่ 4.3 ภาพถ่ายแสดงการตัดทอนสภาพแวดล้อมจนเหลือแต่ข้อมูลที่ต้องการจะนำเสนอ คือตัวป้ายหลุมศพที่แสดงรายละเอียดของผู้เสียชีวิตและถ้อยคำไว้อาลัยของเครือญาติ



ภาพที่ 4.4 ผลงานที่แล้วเสร็จถูกจัดวางตามแนวความคิดที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ขนาด 86 x 117 cm

4.2 ผลงานชิ้นที่สอง

ชื่อผลงาน : สิ่งที่หลงเหลือ (Hair & Bedsheet)

4.2.1 แรงบันดาลใจ

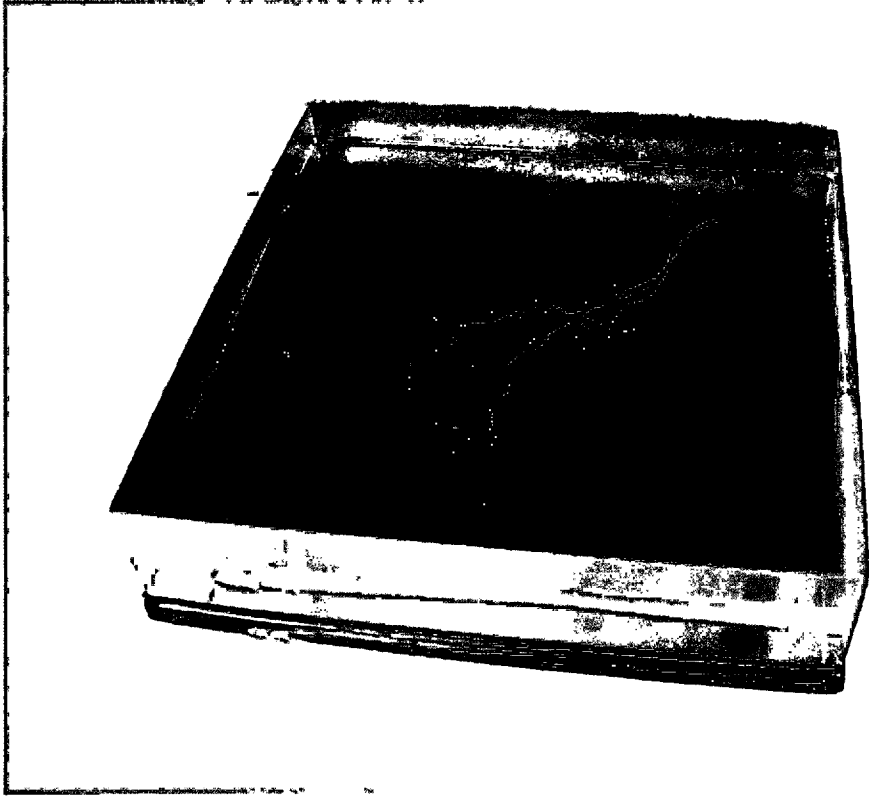
ภาพความทรงจำที่เคยปรากฏขึ้นในชีวิตที่ได้ผ่านมาของข้าพเจ้านั้นล้วนเป็นสิ่งที่อยากจะบันทึกไว้ช่วยเตือนกันการหลงลืม ไม่ว่าจะร่อยรอยเหล่านั้นจะสร้างความสะเทือนใจหรือสุขใจแค่ไหนเมื่อได้มองสิ่งของที่อยู่ตรงหน้าไร้ร่างกายของบุคคลที่สร้างมันขึ้น แต่มีไข่หรือที่สิ่งของต่างๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือพาเรานึกย้อนถึงสภาพความงดงาม กลิ่นกายที่หอมหวานครั้งในอดีตที่ผ่านมาได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงหยิบยกของใช้ใกล้ตัวที่ต่างบันทึกเรื่องราวในอดีตมาจัดวางเปลี่ยนสถานะที่เคยเป็นแค่วัตถุใช้สอยในชีวิตประจำวันมาอยู่ในสถานที่จัดแสดงงาน เพื่อใช้เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างผลลัพธ์ในปัจจุบันและเรื่องราวในอดีตให้ผู้ชมร่วมนึกย้อนกลับไปตามแต่ประสบการณ์ของพวกเขาเหล่านั้นจะพาไป

4.2.2 แนวความคิด

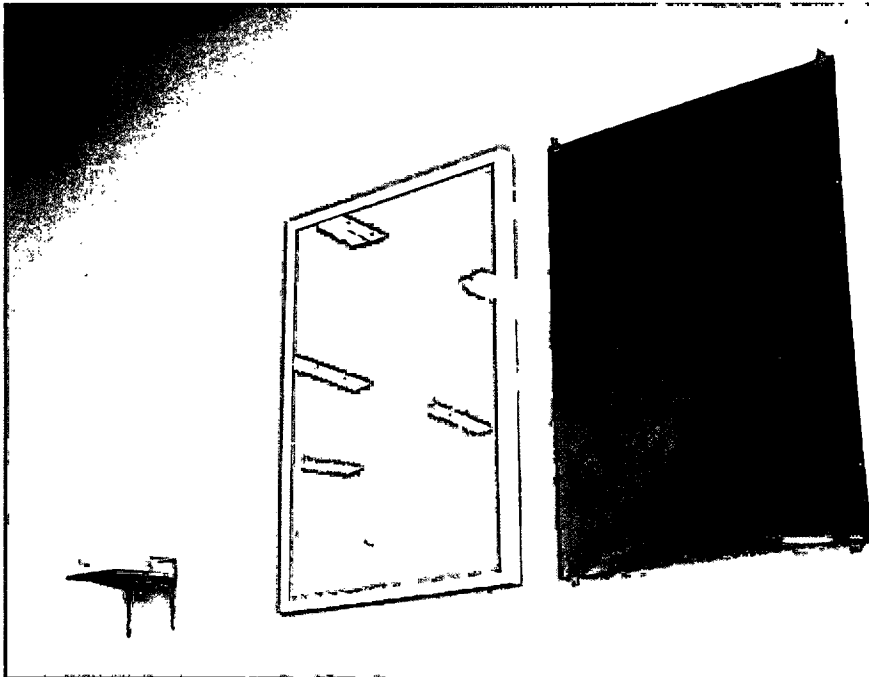
ขั้นตอนแรกที่ข้าพเจ้าทดลองนำเสนอไอเดีย (Idea) ขึ้นนี้ คือการใช้เทคนิคของภาพถ่ายบันทึกสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ของตนเองและคนรัก นำมาอัดขยายตามความเหมาะสมเพื่อที่จะนำมาเสนอต่ออาจารย์ผู้สอน แต่เมื่อมีโอกาสนั่งพิจารณาภาพถ่ายพวกนั้นก็กลับพบว่า จะมีอะไรที่จะถ่ายทอดเรื่องราวของชีวิตประจำวันได้ตรงไปตรงมาเท่ากับวัตถุที่ถูกใช้ในชีวิตประจำวันอีก ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงนำเอาสิ่งของที่เป็นวัตถุจริงๆ มานำเสนอน่าจะดีเสียกว่า โดยจัดให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของวิธีการนำเสนอผลงาน

4.2.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์

ผ้าปูที่นอนขนาด 2.20 x 2.20 เมตร ถูกจัดให้อยู่ในกรอบไม้ขนาด 30 x 40 นิ้ว โดยมีแผ่นอะครีลิก เจาะรูทะลุให้เห็นเนื้อของผ้าและมุ้งเพื่อให้เผยกลิ่นของสิ่งที่ตกค้างอยู่บนผ้าชิ้นนี้ตามแต่ระยะเวลาของกลิ่นเหล่านั้นจะปรากฏแก่ผู้ชม เส้นผมในห้องน้ำที่เกิดจากการหลุดร่วงตามสภาพขณะชำระร่างกายถูกนำมาทับไว้ให้คงสภาพสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกและคงไว้ซึ่งรูปทรงด้วยก้อนอะครีลิกใส เผยให้เห็นรูปทรงของเส้นผมที่มีสภาพเดียวกันกับตอนที่ยังอยู่บนสระแกรงกรองผงบนที่ระบายน้ำ



ภาพที่ 4.5 ผลงานแล้วเสร็จประกอบด้วย อคริลิกใส ขนาด 7 x 7 นิ้ว หนา 2 นิ้ว วางทับเส้นผม
เก็บมาจากตะแกรงในห้องน้ำ



ภาพที่ 4.6 ภาพแสดงการติดตั้งผลงาน “สิ่งที่หลงเหลือ” ในห้องจัดแสดง

4.3 ผลงานชิ้นที่สาม

ชื่อผลงาน: Nails

4.3.1 แรงบันดาลใจ

กลิ่นคอบอบวนของน้ำยาทาเล็บที่คนรักของข้าพเจ้าใช้มันแต่งแต้มลงบนเล็บทุกนิ้วนั้นยังคงหลงเหลือกลิ่นนำชวนเวียนหัวไว้ บทสนทนาระหว่างหญิงชายอาจต้องเคยมีเรื่องที่เรานั้นยากที่จะสามารถเข้าใจกันได้ ยกตัวอย่างเช่นเรื่องความงามที่ฝ่ายหญิงนิยมแต่งองค์ทรงเครื่องกันอย่างไม่ออมมือ คำถามหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องนี้จึงสร้างปัญหาครั้งแล้วครั้งเล่ากับข้าพเจ้า พลังบอกกับตัวเองว่าเลิกสงสัยกับเรื่องราวพรรณนี้ที่จะดีกว่า เหตุด้วยการที่คนรักของเราทำสิ่งเหล่านี้ลงไปก็ด้วยความที่พวกเขาต้องการให้เราได้นิยมชื่นชมความสวยงามจากสตรีเพศก็เป็นได้

4.3.2 แนวความคิด

ผลงานชิ้นนี้เป็นผลพวงจากการทำงานชิ้นที่ชื่อ “สิ่งที่หลงเหลือ” ข้าพเจ้ายังมีความต้องการที่จะใช้แนวความคิดเกี่ยวกับห้วงเวลาที่จะนำพาเราให้ได้เห็นถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว เช่นเมื่อเวลาที่ได้ออกไปของน้ำหอมที่ติดตามเครื่องนอน, หมอน ก็จะสามารถสร้างจินตนาการย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาที่มีมนุษย์ใช้ร่วมกัน หรือเมื่อเราได้กลิ่นหอมของเครื่องแกง เราก็จะจินตนาการถึงรสชาติอาหารที่กำลังเข้าปากได้ว่าจะเอร็ดอร่อยเพียงใด เช่นเดียวกับเมื่อกลิ่นน้ำยาทาเล็บที่ตกค้างอยู่ในห้อง ก็จะสามารถจินตนาการท่าทีของการระบายแต่งแต้มความงดงามให้กับร่างกายของผู้กระทำได้ สิ่งนี้คือสิ่งที่น่าหลงใหลว่า สัมผัสการรับรู้ที่ต่างกันแต่กลับเป็นกระตุ้นให้มโนภาพปลดปล่อยจินตนาการอย่างอิสระตามแต่ประสบการณ์ที่เคยผ่านมา

4.3.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าต้องการลองย้อนทิศทางของการรับรู้ตามที่ได้อธิบายไว้ในหัวข้อแนวความคิด คือจะนำเสนอภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วเป็นภาพคนกำลังนั่งทาเล็บ แล้วลองสังเกตว่าสื่อที่เป็นภาพจะสามารถขับเคลื่อนจินตนาการให้รับรู้ถึงกลิ่นของน้ำยาทาเล็บได้หรือไม่

ทางด้านนการสร้างสรรคได้เพิ่มการซ่อนภาพด้วยโปรแกรมการตัดต่อ และยึดให้ภาพมีความซ้ำกว่าปกติ 75 เปอร์เซ็นต์จากความเป็นจริง เพื่อลดทอนภาพเสมือนจริงแบบการบันทึกสร้างให้เกิดจินตนาการคล้อยตามไปกับเรื่องราวที่ต้องการจะสื่อ



ภาพที่ 4.7 ภาพจากวิดีโอแสดงผู้หญิงคนหนึ่งกำลังทำน้ทาเล็บบนเตียงนอน

4.4 ผลงานชิ้นที่สี่

ชื่อผลงาน: มาลัยเสียงรัก

4.4.1 แรบบันคาลใจ

ภาพถ่ายบุคคลที่ถูกขาดตาคล้ายกิ่งมีความผิดในคอลัมบทหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มจะสนใจพลิกหนังสือพิมพ์ไปมาสัปดาห์ๆ เกิดความน่าสนใจจนต้องทดลองอ่านเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งนั้นนี้ ว่าเรื่องราวมันคืออย่างไร บางทีผมก็พยายามว่าบุคคลที่ถูกขาดหน้านั้นหน้าตาจริงๆ แล้วมันเป็นอย่างไร นี่ก็ความสนใจครั้งยังเป็นเด็ก พอช่วงเวลาผ่านไปได้ช่วงใหญ่จนตนเองได้รู้จักความรักและได้ใช้ชีวิตในสังคม จึงเริ่มได้รู้ว่าความสัมพันธ์รวมทั้งทางด้านนิสัยที่จะทำเรานั้นมีเพื่อนหรือแฟน ไม่เป็นไปอย่างราบรื่นสักทีเดียว จนบางครั้งต้องอยู่คนเดียวรับรู้ถึงสิ่งขาดหายไป ความโดดเดี่ยว ความเหงา ความเศร้า เริ่มมาทำความรู้จักกับชีวิต เมื่อนั้นการที่ได้อ่านคอลัมน์นี้อีกครั้งเมื่อตอนโตจึงเริ่มเข้าใจสิ่งที่คนเหล่านี้ต้องการถึงสถานะความอัดอั้นจนต้องระบายประกาศหาผู้มาเคียงข้างกายและไม่มองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องนำเงินอายุอีกต่อไป

4.4.2 แนวความคิด

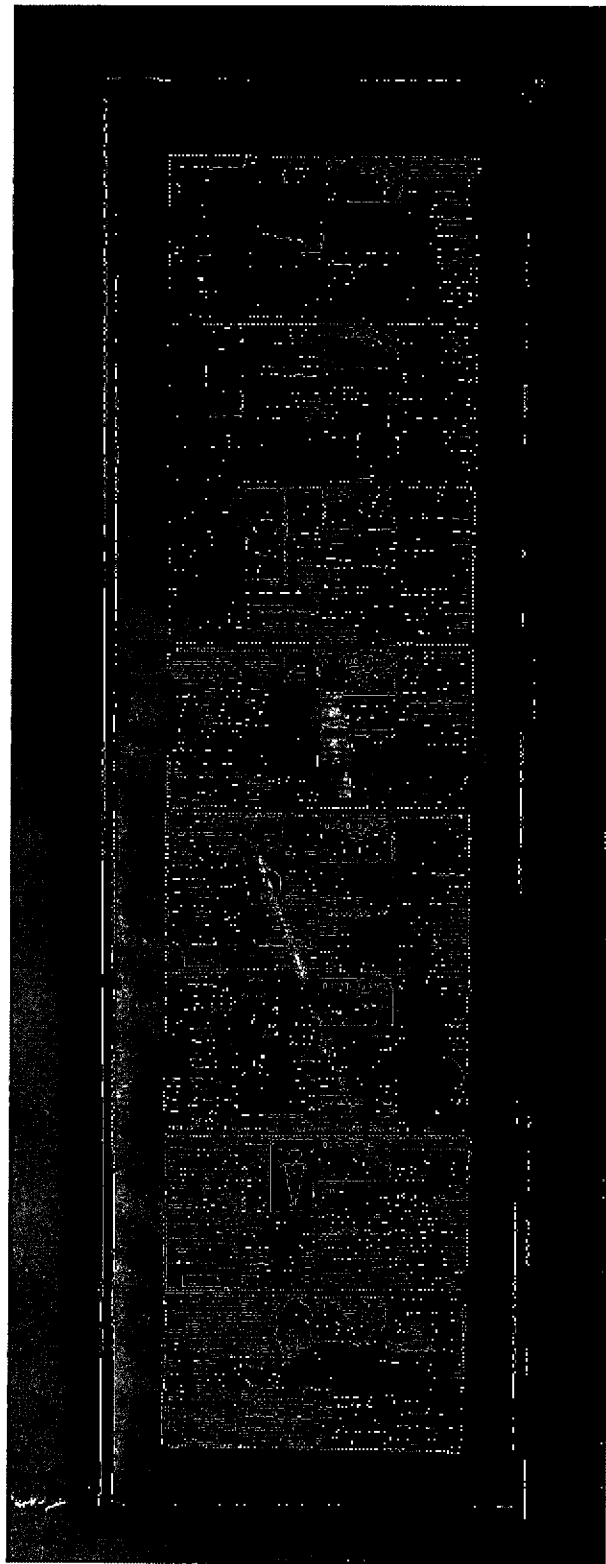
การเดินทางหาคำตอบภายใต้บริบทของความรักที่ทำอยู่นั้น หลายครั้งที่คิดว่าตนเองเป็นเพียงคนเดียวหรือเปล่าที่พยายามตามหาสิ่งนี้ การหาหลักฐานมายืนยันว่าบุคคลที่อยู่ในสังคมนี้มีความต้องการในลักษณะเดียวกับตนเองจึงเกิดขึ้น ภาพที่และเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งที่มีเรื่องราวของคนๆ หนึ่งที่โดดเดี่ยวต้องการที่จะหาคู่ของชีวิตมาขึ้นเคียงกาย บ้างก็เป็นชายหนุ่มกับหญิงสาวชายแก่กับหญิงหม้าย หรือชายรักชายหญิงรักหญิง ทอมดี้ เกย์ มีหมด ไม่ว่าสถานะของรสนิยมจะต่างกันเพียงใด บุคคลทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นคนที่ไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวพลางต้องประกาศหาคู่ที่ตนไม่สามารถเจอในชีวิตประจำวัน โดยกล่าวว่าคุณสมบัติโดยย่อว่าตนนั้นต้องการคู่แบบไหนเสร็จแล้วก็จะมิตัวกลางคอยติดต่อประสานให้คนที่สนใจได้พบเจอกัน เรื่องราวที่ว่านี้เป็นขั้นเริ่มต้นที่อาจจะก้าวไปสู่ความสัมพันธ์แบบเป็นคู่เป็นตนก็เป็นได้

4.4.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าเริ่มตัดชิ้นส่วนจากหนังสือพิมพ์เรื่อยมา เก็บสะสมไว้ในแฟ้มเอกสาร เมื่อคราวที่ต้องจะนำมาสร้างเป็นตัวผลงาน จึงเริ่มได้เริ่มทดลองให้กระดาษหนังสือเปลี่ยนสถานะมาเป็นการวาดเส้นให้เหมือนโดยคัดลอกรายละเอียดทั้งหมดลงมาบนกระดาษวาดเขียน แต่ยังเป็นเทคนิคที่ตนเองยังไม่มีประสบการณ์และกินเวลานานเกินไปอีกทั้งไม่สามารถคงรูปทรงขององค์ประกอบไว้ได้เหมือนจริงตามต้นฉบับ ดังนั้นจึงได้ทดลองเปลี่ยนแปลงเทคนิคโดยใช้ การคัดลอกหมึกออกจากตัวต้นฉบับที่ทำการถ่ายเอกสารไว้ แล้วใช้ทินเนอร์ทางด้านหลังของตัวกระดาษ โดยให้หมึกที่อยู่บนอีกฝั่งหนึ่งถูกละลายมาติดลงบนกระดาษที่เป็นวัสดุรองรับอีกทีหนึ่ง ผลของเทคนิคนี้สร้างความน่าสนใจได้ดี โดยคล้ายกับการที่เราได้สามารถพิมพ์บทความขึ้นมาใหม่อีกทีเสมือนที่ข้อความเหล่านี้ได้ถูกจัดพิมพ์ขึ้นแล้วในอดีตด้วยการพิมพ์คล้ายๆกัน และสามารถจัดวางใหม่ตามที่ตนเองต้องการได้อีกด้วย



ภาพที่ 4.8 เอกสารที่รวบรวมเก็บไว้ ตัดออกมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คอลัมน์ “มาลัยเสียงรัก”



ภาพที่ 4.9 ผลงานแล้วเสร็จ ขนาด 54 x 180 cm

4.5 ผลงานชิ้นที่ห้า (กลุ่มที่สอง)

ชื่อผลงาน: แม่

4.5.1 แรงบันดาลใจ

ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าเริ่มทำผลงานชิ้นนี้ เป็นช่วงที่ได้เข้าใจเหตุการณ์การสูญเสียแบบถึงตัว กล่าวคือได้มีโอกาสที่อาจต้องพลัดพรากจากมารดาบุคคลซึ่งเป็นที่รักยิ่ง เมื่อถึงตอนนั้นเราจะเริ่มรู้ถึงสิ่งที่เราหวงแหนทำท่าว่าจะหลุดมือ นี่ก็ครั้งแรกที่รู้สึกได้ว่า ความเจ็บปวด ความเศร้าโศก ค่อยๆกลืนเข้าหาตัวเอง อารมณ์ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการที่จะสื่อสารให้คนอื่นๆ ได้รู้สึกและหวังให้คนเข้าใจได้ว่าตนเองนั้นมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่มากเพียงใด

4.5.2 แนวความคิด

กิจวัตรประจำวันที่ตนเองได้อาศัยอยู่ที่โรงพยาบาลในฐานะคนเฝ้าไข้ของแม่นั้น ได้มีโอกาสเก็บบันทึกภาพบรรยากาศต่างๆ ที่ได้มองเห็นอยู่ทุกวัน ผมบันทึกเหตุการณ์ไว้สองแบบคือรูปภาพและเรื่องราวโดยการเขียนบันทึก ซึ่งไม่ได้คิดอะไรไปมากแค่พยายามจดจำสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นให้ได้มากที่สุด ภาพทุกภาพก็ถ่ายได้ตามแต่โอกาสจะมี กล่าวคือในโรงพยาบาลนั้นเรื่องที่เราจะสามารถถ่ายภาพได้เป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการอนุญาต เพราะช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดก็คือช่วงที่นางพยาบาลนั้นไม่ได้เฝ้าอยู่ใกล้ๆ (ห้องที่พักนั้นเป็นห้องรวม จำเป็นต้องมีการตรวจตราสม่ำเสมอ) ภาพที่ผมเห็นส่วนมากก็คือคนสูงวัย อากาศทรุดโทรมนอนรวมอยู่ในห้อง ภาวะตอนนั้นผมต้องการที่จะให้คนได้เห็นว่ามันน่าอัศจรรย์ใจเพียงใด ผมชอบมองแม่ตอนกำลังหลับ มันสร้างความอบอุ่นดี

4.5.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์

กล้องขนาดพกพาที่ติดตัวไปด้วยนั้น (ขนาดฟิล์ม 135) สร้างความสะดวกอย่างที่สุดเท่าที่จะสามารถใช้ได้ ผมบันทึกเรื่องราวเป็นระยะตามโอกาส ภาพที่ปรากฏจึงเป็นลักษณะที่เรียกว่า snap shot โดยไม่ได้มีการจัดแต่งท่าทางหรือฉาก เป็นเรื่องราวและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ภาพในลักษณะนี้สามารถบรรยายความรู้สึกได้อย่างตรงไปตรงมา มุมมองของภาพก็ใกล้เคียงกับสายตาคอนที่เฝ้ามอง หมายถึงองค์รวมทั้งระยะของบุคคลที่ทำการบันทึกก็เป็นมุมที่ใกล้เคียงความเป็นจริง



ภาพที่ 4.10 ตัวอย่างภาพที่ได้คัดเลือก เป็นภาพที่อัดขยายด้วยเทคนิค inkjet ขนาด 110 x 150 cm จากต้นฉบับฟิล์มขาวดำ รุ่น Kodak, T-max iso 100



ภาพที่ 4.11 ภาพแสดงการติดตั้งภายในห้องจัดแสดง

4.6 ผลงานชิ้นที่หก

ชื่อผลงาน: เลียงผา

4.6.1 แร้งบันดาลใจ

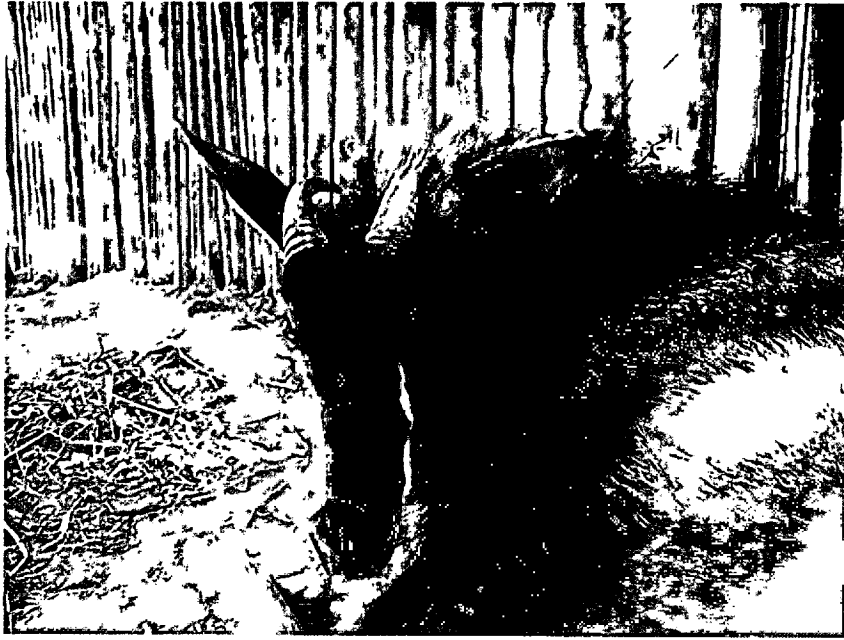
ชีวิตของมนุษย์เรากล้ากับการเดินทางที่ยาวไกล การท่องเที่ยวไปตามเรื่องราวที่ไม่สามารถกำหนดเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นได้ทั้งหมด บางครั้งอาจเจอสิ่งที่ดี บางครั้งก็พบเรื่องแย่ๆ ไม่ต่างอะไรกับธรรมชาติอันกว้างใหญ่ ที่ซ่อนความน่าตื่นเต้นไว้ภายใน ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้อ่านบทความการพจญภัยในหุบเขา และเขาได้เล่าเรื่องที่ได้พบเจอในป่าที่ว่ามีอะไรบ้าง จนมาสะดุดตรงเหตุการณ์ที่ชายผู้นี้บรรยายการถึงความประทับใจที่มีโอกาสได้เห็น ตัวเลียงผา สัตว์สงวนที่สูญพันธุ์ไปแล้วตามแหล่งธรรมชาติ ข้าพเจ้าเกิดการจินตนาการในทันทีว่าชายผู้นี้ช่างโชคดีอะไรเช่นนี้ที่สามารถพบความงดงามที่แทบจะหาไม่ได้อีกแล้ว เปรียบดั่งความงดงามของความรักที่เราไม่สามารถพบเจอหรือรู้ถึงสิ่งจะมาถึงได้ หลายคนก็โชคดีที่เจอได้โดยง่ายและประทับใจประคองไว้อย่างเหนียวแน่น ต่างจากบางคนที่ต้องออกแรงเงินอ่อนล้ากว่าจะได้ใกล้ชิดกับความสวยงามของสิ่งนี้

4.6.2 แนวความคิด

ข้าพเจ้าต้องการที่จะเสนอความรู้สึกของตัวเองขณะเจอธรรมชาติทางด้านจิตใจให้ผู้อื่นทราบ โดยเปรียบเทียบความรักเป็นวัตถุนิยมหนึ่งที่สามารถจับต้องได้ จึงตีความให้ความรักนั้นเป็นสิ่งที่มีความค่าควรเก็บรักษาไว้ โดยใช้สัตว์ป่าสงวนที่ใกล้สูญพันธุ์เต็มทีและหลงเหลืออยู่น้อยมากมาเป็นตัวนำเสนอ สื่อให้เห็นว่าความรักนั้นหากเราไม่มีโอกาสครอบครองแล้วควรเก็บรักษาเอาไว้

4.6.3 เทคนิคและการสร้างสรรค์

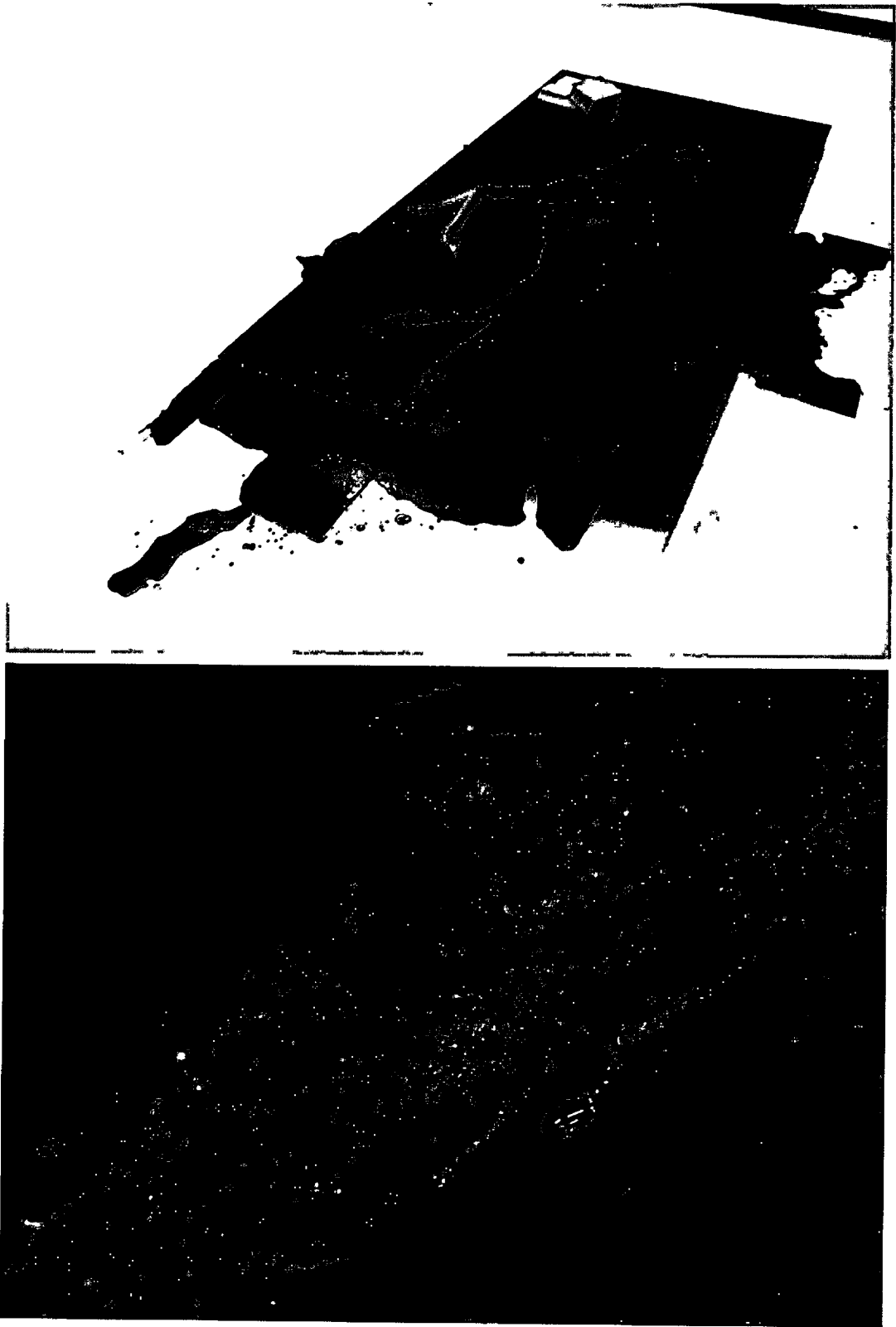
ข้าพเจ้าตั้งคำถามเกี่ยวกับภาพโปสเตอร์สัตว์สงวนที่เคยได้เห็นในโรงเรียนสมัยประถมว่าวัสดุชิ้นนี้ไม่สร้างความรู้สึกหวงแหนใดๆเลยขณะที่ได้ชม ตนเองกลับเห็นแค่ระยะเวลาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเท่านั้นเองที่รู้สึกว่ามันก็แค่เกิดมาช้าก่อนสิ่งมีชีวิตเหล่านี้จะเดินพัวพันอยู่ในสถานที่แห่งธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้จึงอยากที่จะหยิบยกระยะเวลาในอดีตให้กลับมาเกิดขึ้นอีกในปัจจุบัน หวังว่าจะเข้าสภาวะที่ซาซินให้กลับมาดูมีลมหายใจ ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจให้สิ่งมีชีวิตชนิดอนาลิมดา ขาหน้าทั้งสองข้างพยายามถีบตัวเพื่อเคลื่อนตัวเองให้ไปต่อ โดยบ่งบอกว่าสถานะที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นเจ็บปวดแต่ยังคงไว้ซึ่งความนิ่งเฉยของแวมตา



ภาพที่ 4.12 แบบร่างที่ใช้นำมาศึกษาโครงสร้างทางกายภาพ โดยได้ทำการถ่ายภาพตัวเลียงผาที่อยู่
ในความดูแลของสวนสัตว์ดุสิต



ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงขั้นตอนขึ้นแบบร่างด้วยดินเหนียว ก่อนจะนำมาหล่อด้วยซีเมนต์อีกที



ภาพที่ 4.14 ภาพแสดงการจัดวางเมื่อนำมาจัดแสดงในห้องนิทรรศการ โดยมีการใช้สื่ออีกชนิดหนึ่ง
ช่วยสร้างความหมาย ซึ่งจะมีการอธิบายในหัวข้อถัดไป

4.7 อธิบายการจัดการผลงานในวันส่งประเมิน

4.7.1 แนวความคิด

ข้าพเจ้ามีความต้องการนำเสนองานศิลปะที่สามารถนำพามนุษย์ได้จินตนาการนึกย้อนถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นมา โดยผ่านตัววัสดุและบรรยากาศที่ข้าพเจ้าได้จำลองขึ้น ยกตัวอย่าง เช่น การใช้สัญลักษณ์ของสัตว์สงวน ที่ข้าพเจ้ารู้สึกถึงสิ่งที่มีคุณค่า จำเป็นต้องถนอม และหาชื่นชมได้ยาก มาเป็นตัวนำเสนอส่วนหนึ่งในผลงาน โดยเลือกเป็นตัวเลียงผา นอนในสภาพอ่อนแรง เพื่อให้บังชี้ถึงสภาวะจิตใจในขณะที่ได้สร้างผลงานชิ้นนี้ขึ้น ข้าพเจ้ามีความสุขที่จะนำเสนอสื่อหลากหลายมาใช้สื่อเช่น (ภาพถ่าย วิดีโอ โปสเตอร์ หรือ น้ำตาลที่เคี้ยวจนเกือบไหม้) โดยสื่อหรือของแต่ละอย่างนั้นมีความสามารถในการช่วยกันขับอารมณ์ออกมาตามแนวความคิดที่ได้ตั้งเอาไว้ จากสิ่งที่ได้กระทำไปนั้นความคิดหลักคือ ไม่อยากให้มนุษย์เพิกเฉยต่อการกระทำที่จะทำให้ของมีค่าเหล่านี้สูญหายไปจากตัวเอง หรือกลัวต่อความหายนะที่จะเกิดขึ้นจากที่เราเข้าไปยึดติดกับของมีค่าจำพวกนั้นมากเกินไป ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ชมได้เข้าใจอารมณ์ของความรัก ความลุ่มหลง และการสูญเสีย ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นที่น่าชื่นชม

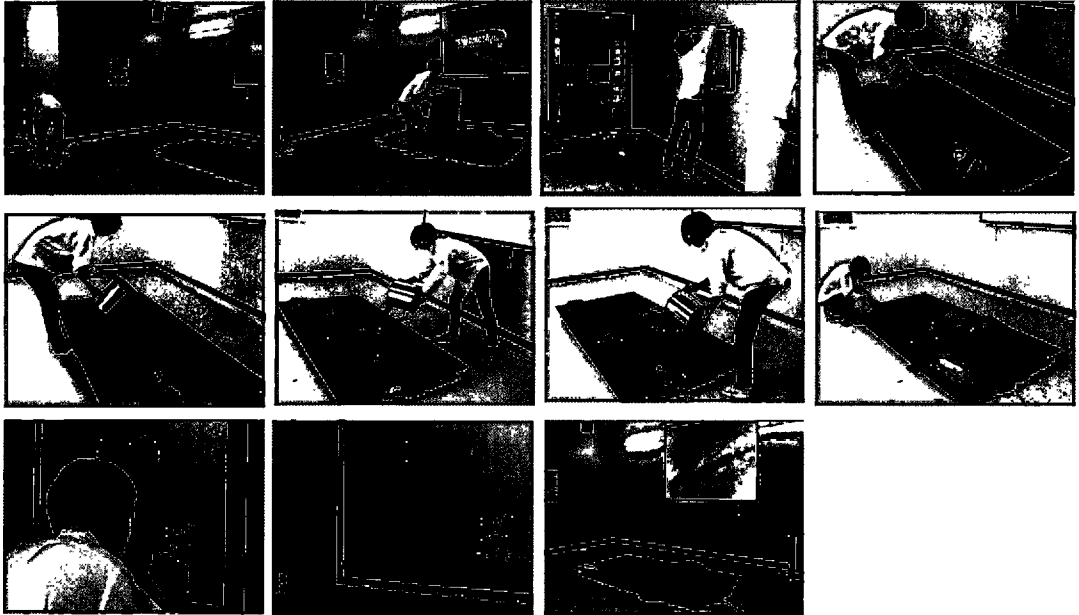
4.7.2 เทคนิคและการสร้างสรรค์

ในการทำงานของข้าพเจ้านั้นได้ใช้แนวทางของสื่อผสมที่ประกอบด้วยภาพถ่าย (Photography) งานประติมากรรม (sculpture) วัสดุที่หาได้ในชีวิตประจำวัน (Found object) งานวิดีโอ (Video) เพื่อให้สื่อ(media) แต่ละชนิดทำงานบอกเรื่องราวตามหลักแนวคิดที่ได้วางไว้ สื่อต่างๆที่นำมาใช้บางคนอาจมองแล้วรู้สึกไม่กลมกลืนกัน แต่ในทัศนคติของข้าพเจ้านั้น ไม่ต้องการให้ตนเองตกอยู่ในภายใต้การจำกัดของการสื่อ เหตุเพราะเรื่องราวที่เรากำลังจะเล่านั้นบางทีเทคนิคหรือการแสดงออกของสื่อทำได้ดีไม่เหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงเกิดการผ่อนคลายและอารมณ์ร่วมเป็นอย่างมากขณะปฏิบัติงาน เมื่อผลสำเร็จออกมาแล้วข้าพเจ้ามีความเชื่อที่ว่าด้วยลักษณะของความเป็นตัวตน (individual) จะสามารถถ่ายทอดเรื่องราวให้ออกมาโดยให้คนอื่นเชื่อได้ว่าทุกสื่อที่เราสร้างขึ้นจะมีความกลมกลืนด้วยตัวตนที่เราเป็นอยู่เอง โดยไม่จำเป็นต้องกำหนดกรอบโดยใช้สื่อเพียงชนิดเดียวมานำเสนอ

4.7.3 วิธีการนำเสนอ

สื่อและวัตถุที่ได้นำมาใช้ในผลงานชิ้นนี้ ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่มีเทคนิคพิเศษอะไรซับซ้อน ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ตามสภาวะที่ปรากฏขึ้นอยู่ต่อหน้า ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอกล่าวด้วย **การกระทำ (ACTION)** ที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาเป็นตัวนำเสนอเพื่อให้เห็นภาพดังนี้ “เริ่มจากการตั้งหม้อเคี้ยวน้ำตาลขนาด 20 กิโลที่ร้อนจัด ได้ละลายเกล็ดน้ำตาลที่อยู่ในหม้อจนเกือบไหม้ พักเอาไว้ - เดินไปเปิดผ้าที่คลุมหุ่นซี่ผึ้งปั้นขึ้นเป็นตัวเลียงผาวางอยู่บนแผ่นกระดานขนาด 250 x 170 cm - เดินไปหยิบรูปภาพขาวดำเคลื่อนไหวกลางแสดงรูป portait ระหว่างตนเอง คนรัก และสัตว์เลี้ยง ขึ้นแขวนบนผนัง - เคี้ยวน้ำตาลที่อยู่ในหม้อต้มอีกที ยกหม้อต้มที่บรรจุน้ำตาลเขยิบเข้าไปใกล้ตัวเลียงผาที่นอนอยู่ จากนั้นราดน้ำตาลลงบนตัวเลียงผาจนหมด - เปิดพจนานุกรมค้นหาคำว่า love เอาพจนานุกรมอีกเล่มทับเปิดค้างหน้านี้ไว้ - ขยับภาพโปสเตอร์สัตว์ป่าสงวนให้เข้าที่ - เดินกลับไปรูป portait หยิบ

ปากกาขึ้นมาเขียนข้อความว่า *I DON'T WANT TO SLEEP ALONE!* - เปิดวิดีโอโปรเจกเตอร์ ที่เป็นภาพระยะใกล้แสดงการหายใจของตัวเตียงผา”

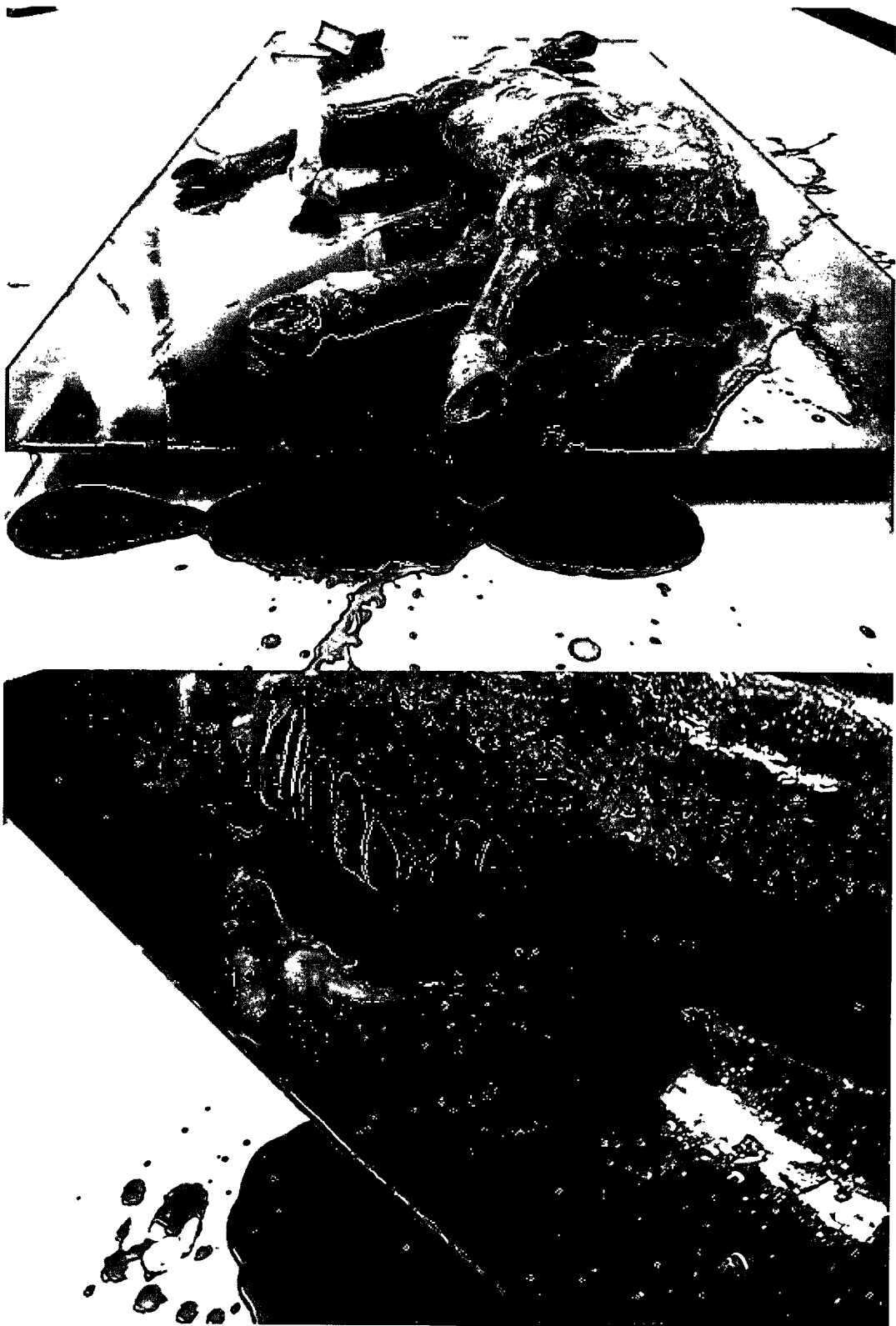


ภาพที่ 4.15 ภาพประกอบแสดงกระบวนการนำเสนอ

4.7.4 วิเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์

การกระทำดังกล่าวที่ข้าพเจ้าได้ทำลงไปมีความสำคัญต่อการช่วยนำเสนอแนวความคิดของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก ดังที่เคยกล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าชอบทุกช่วงเวลาของความรัก ไม่ว่าจะเป็นขั้นเริ่มต้นจากการทำความรู้จัก เรียนรู้ ได้ใกล้ชิด ห่างไกล ขัดแย้ง ดิ้นรน อ้างว้าง จนสูญเสียด้วยเหตุนี้ การกระทำ action ที่เกิดขึ้นช่วยให้เรามองเห็นว่า เรานั้นเป็นคนเดียวที่เลือกที่จะกระทำเองทั้งหมด ปล่อยกยให้ไหลไปตามสภาวะของจิตใจเพื่ออารมณ์และสิ่งของที่พึงหวัง เก็บเกี่ยวเอาไว้อยากครอบครอง อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่า ข้าพเจ้าต้องการที่จะเสนอผลงาน โดยให้เห็นสภาวะที่สามารถมีการเปลี่ยนแปลงได้ยกตัวอย่างเช่นน้ำตาลที่ราดลงบนจี๋ซึ่งสร้างรูปทรงไหลลื่นที่ไม่ได้มีการควบคุมและตัววัสดุของชนิดนี้เองสามารถเสื่อมสลายด้วยสภาวะแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นตามแต่สถานที่และเวลา เปรียบเช่นอารมณ์มนุษย์ที่แปรผันไปได้เสมอ ผลงานของข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งประเด็นและหาข้อสรุป เป็นเพียงการเล่าร้อยให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยหวังให้วิธีการเล่าเรื่องเกิดความรู้สึกนึกคิดแก่ผู้ชมตามแต่ประสบการณ์ที่แต่ละท่านจะสามารถนำไปตีความเอาเอง

ภาพที่ 4.16 ภาพผลงานทั้งหมด



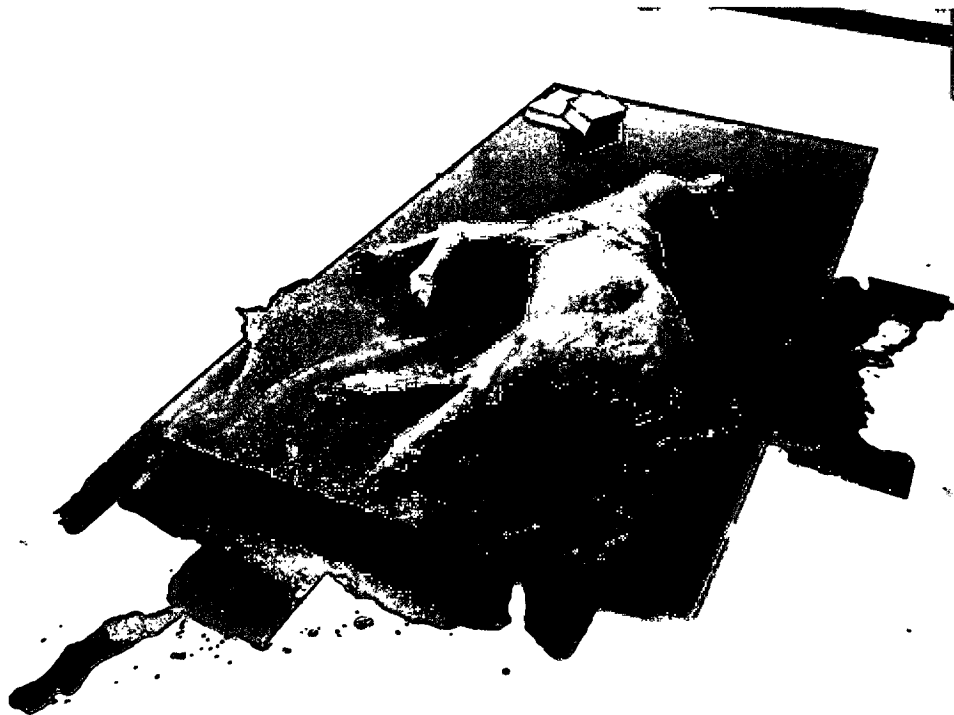
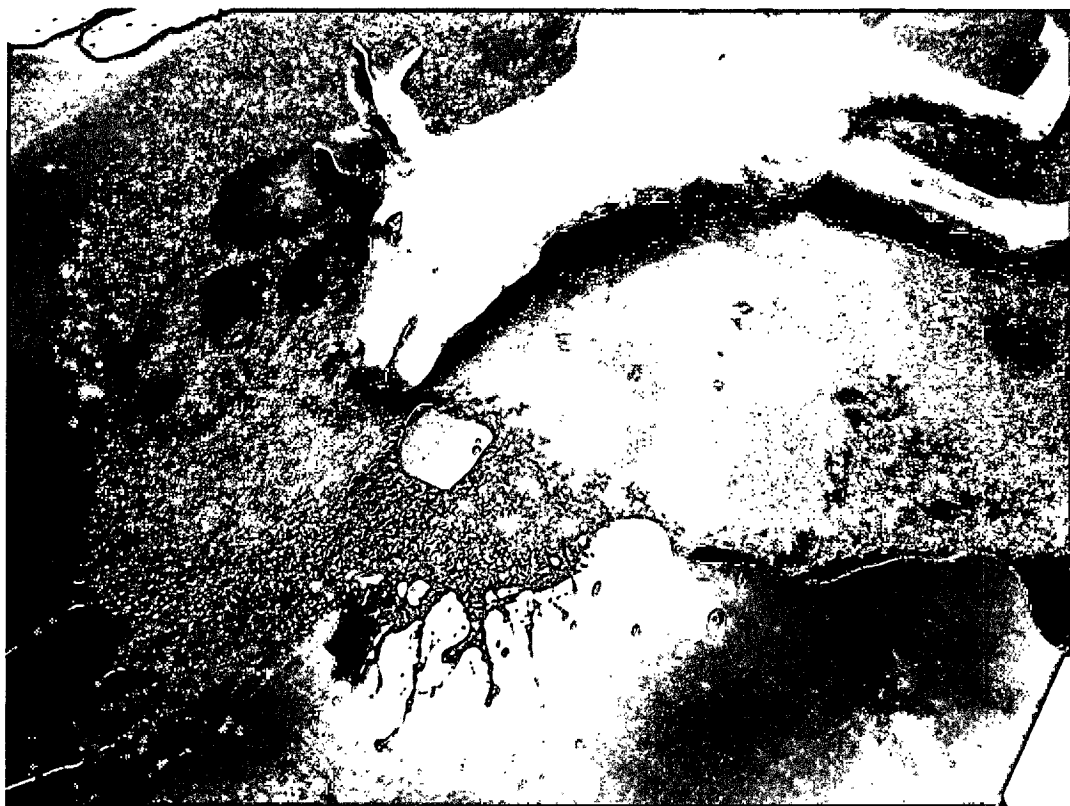
ภาพที่ 4.17 ภาพมุมกว้างแสดงทิศทางการผสมผสานระหว่างของแข็ง (จีฟิ่งรูปสัตว์) และของเหลว (น้ำตาลเคี้ยวจนเหลว)



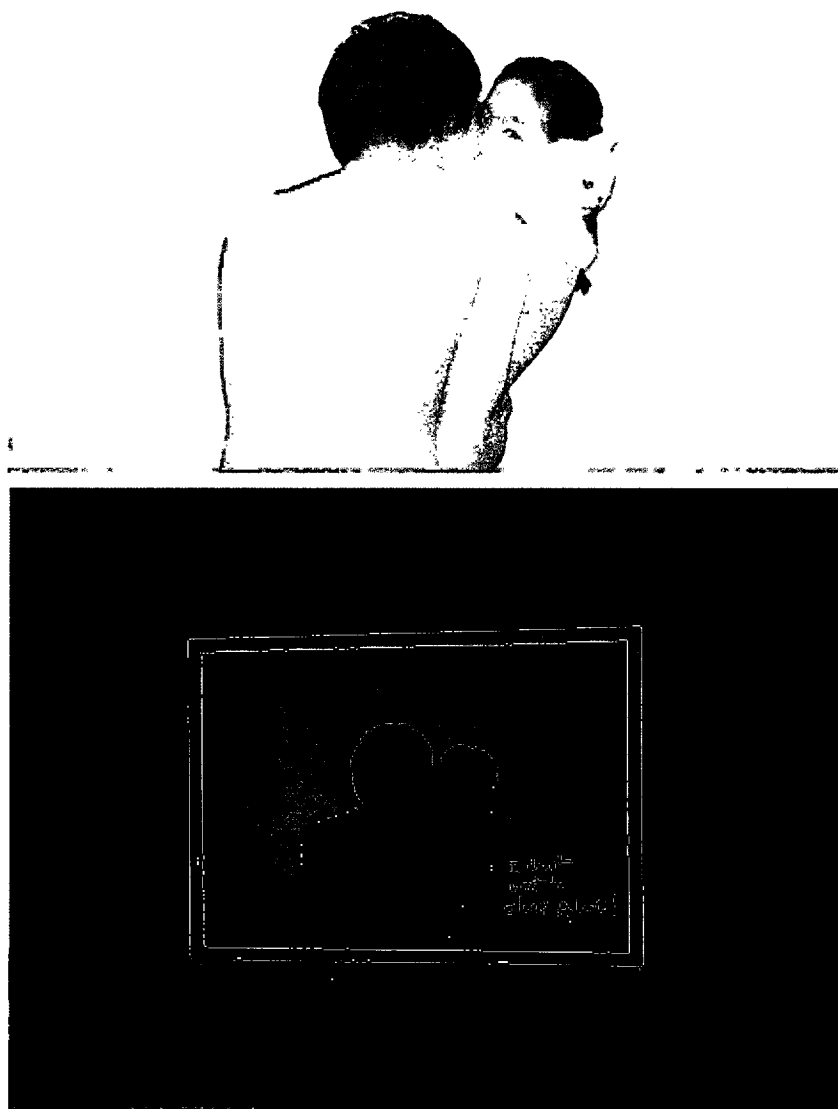
ภาพที่ 4.18 ภาพแสดงวัตถุเหลว(น้ำตาล) ขณะที่ยังไม่จับตัวเป็นผลึก บันทึกไว้หลังจากทำการราดบนตัวเพียง 2 ชั่วโมงให้หลัง



ภาพที่ 4.19 ภาพแสดงวัตถุที่ใช้ในการเคี้ยวน้ำตาลทรายแดงปริมาณ 20 กิโลกรัม ข้าพเจ้าได้มีการทดสอบแล้วว่า น้ำตาลทรายแดง(น้ำตาลที่ได้จากอ้อย) เมื่อถูกหลอมจนละลายจะได้สีที่ใกล้เคียงกับตัวชี้แจงคือ สีน้ำตาลเข้มและมีความใส โดยน้ำตาลชนิดอื่นที่ทำการทดสอบยกตัวอย่าง น้ำตาลปีปและน้ำตาลปึก(น้ำตาลที่ได้จากมะพร้าว) จะให้สีที่ขุ่นไม่ใสตามต้องการ

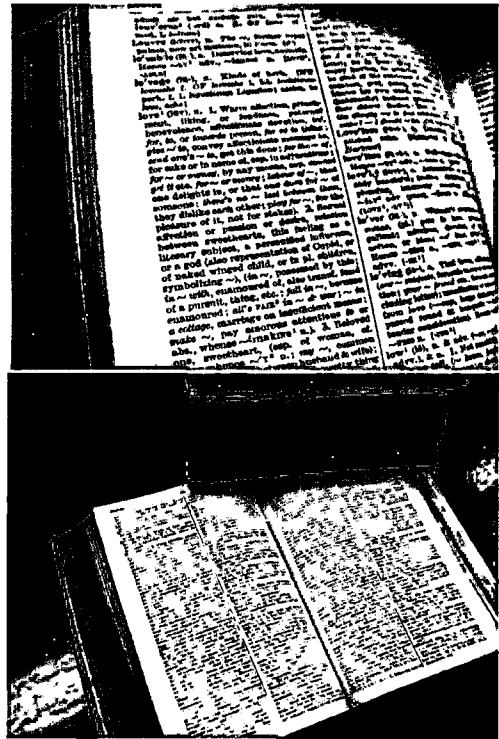


ภาพที่ 4.20 ภาพแสดงการเปลี่ยนแปลงสถานะของน้ำตาลที่ได้ทำการราดไว้เมื่อ 2 สัปดาห์ก่อน
 หน้านี้ จะเห็นว่าน้ำตาลไม่เกิดการแข็งตัว แต่จะเริ่มจับตัวเป็นผลึก

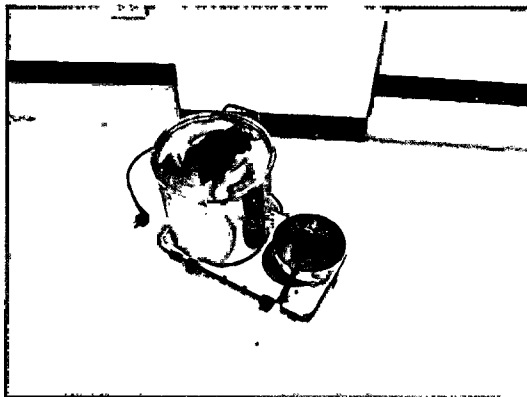


ภาพที่ 4.21 ภาพถ่ายประกอบผลงานจีนนี้ต้องการใช้สื่อความหมายถึง “รักที่ข้าพเจ้าพึงมี” โดยใช้เทคนิคการถ่ายภาพแล้วอัดขยายด้วยระบบดิจิทัล ขนาด 30 x 40 นิ้ว มีการปรับแต่งภาพให้อยู่ในโทน High Key (ภาพที่มีลักษณะขาวมากกว่าดำ) สร้างอารมณ์เลื่อนลงตามสภาพการของความสัมพันธ์ในขณะนั้น มุมภาพด้านขวาล่าง มีข้อความเขียนว่า “I don't want to sleep alone” แปลว่า ฉันไม่อยากจะนอนคนเดียว

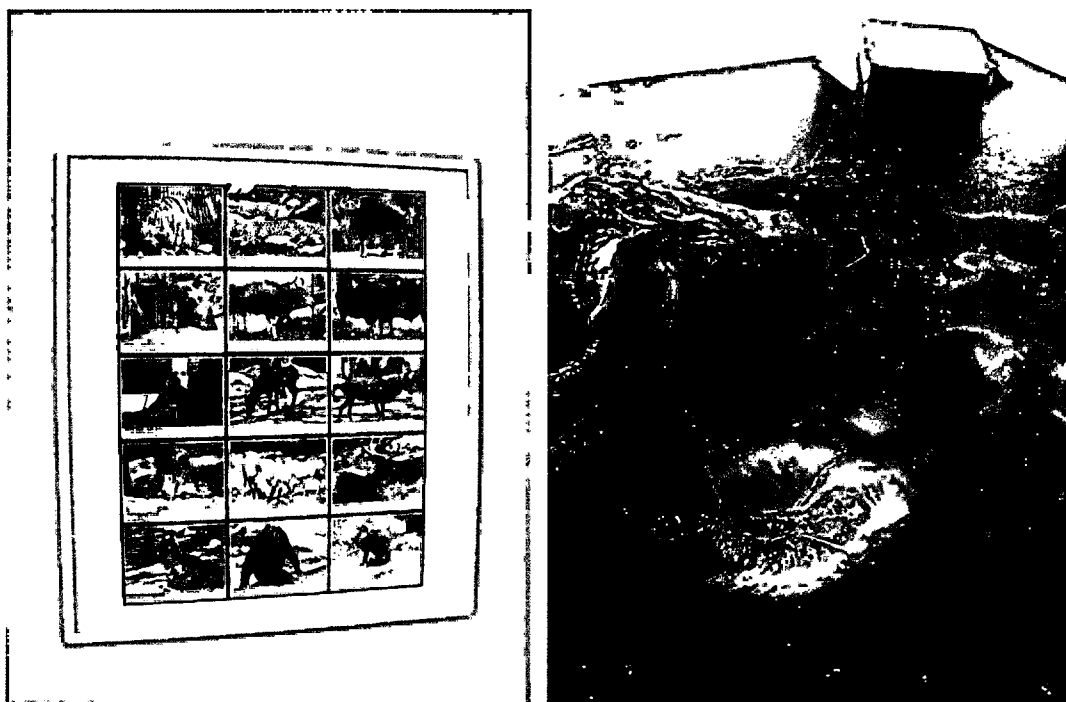
หมายเหตุ* *I don't want to sleep alone* เป็นชื่อของภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าชื่นชอบ เป็นเรื่องราวของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ บรรยายภาพความรักอันโดดเดี่ยว เหนง ในทิศทางที่สวยงามยิ่ง กำกับโดย Tsai Ming Liang



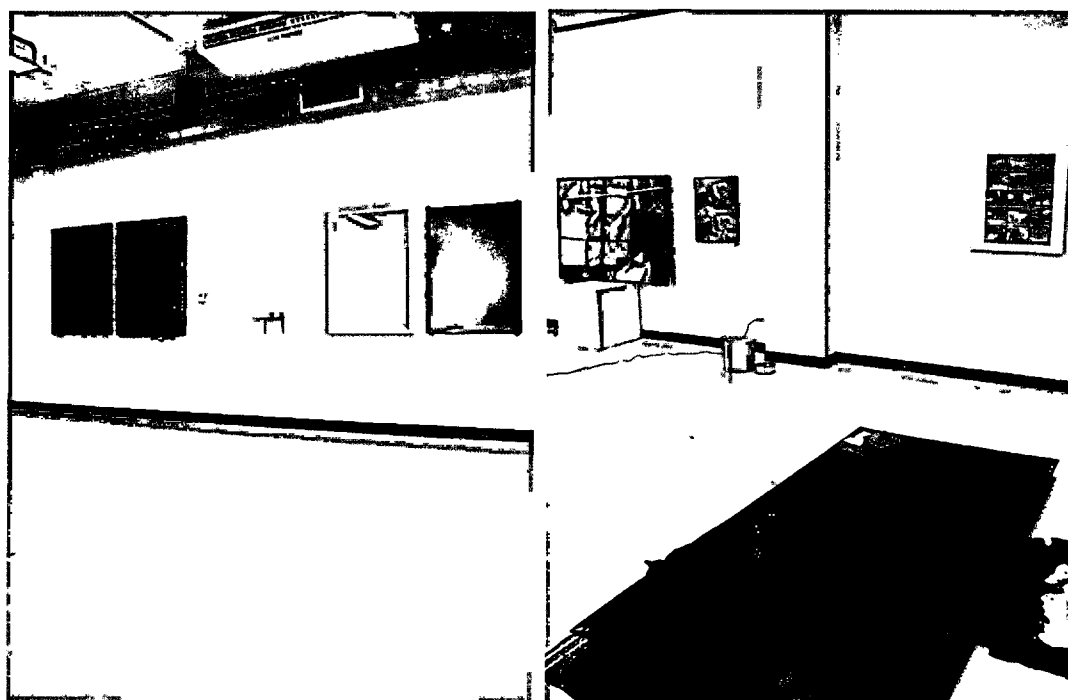
ภาพที่ 4.22 ภาพจากซ้ายไปขวา ตัวอย่างภาพของแม่นอนพักขณะอาศัยอยู่ที่โรงพยาบาล (ซ้าย), พจนานุกรมภาษาอังกฤษถูกเปิดข้างไว้เพื่อใช้เป็นเครื่องมือที่ได้รับแรงบันดาลใจจากความรัก “Love” (ขวา)



ภาพที่ 4.23 ภาพจากซ้ายไปขวา ตัวอย่างภาพวัสดุที่จำเป็นในการเคี้ยวให้น้ำตาลละลาย ประกอบด้วยหม้อต้ม สเตนเลส, เตาสร้างความร้อน, ภาชนะสำหรับกวน ไม้พาย (ซ้าย), ภาพระยะใกล้แสดงให้เห็นถึงแววตาของสัตว์สงวนและเผยถึงการแข็งตัวของน้ำตาลจนเริ่มกลายเป็นผลึก



ภาพที่ 4.24 ภาพจากข้าวไปขวา แผ่นภาพสัตว์สงวนที่สามารถหาซื้อได้ตามร้านขายหนังสือเรียน โดยนำมาติดไว้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของสิ่งพิมพ์ที่ไม่ได้ช่วยกระตุ้นในเรื่องการอนุรักษ์เลย นี่คือการซาชินของสิ่งที่เราเห็นจนเคยตัว (ข้าว), ตำแหน่งการวางพจนานุกรมที่เปิดค้างไว้ข้างปฏิมากรรม ซึ่งมีแผ่นไม้ขนาด 220 x 250 cm เป็นฐานรองรับ (ขวา)



ภาพที่ 4.25 ภาพมุมกว้างแสดงการติดตั้งขณะอยู่ในห้องแสดงงาน

บทที่ 5

บทสรุป

ผลงานศิลปะของข้าพเจ้าที่ได้สร้างขึ้นนี้มีความสำคัญต่อการช่วยนำเสนอแนวความคิดของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก ดังที่เคยกล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าชอบทุกช่วงเวลาของความรัก ไม่ว่าจะเป็นขั้นเริ่มต้นจากการทำความรู้จัก เรียนรู้ ได้ใกล้ชิด ห่างไกล ขัดแย้ง คั่นร่น อ่างว่าง จนสูญเสีย ด้วยเหตุนี้การกระทำ action ที่เกิดขึ้นช่วยให้เรามองเห็นว่า เรานั้นเป็นคนเดียวที่เลือกที่จะกระทำเองทั้งหมด ปล่อยกยให้ไหลไปตามสภาวะของจิตใจเพื่ออารมณ์และสิ่งของที่พึงหวัง เก็บเกี่ยวเอาไว้อยากครอบครอง อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่า ข้าพเจ้าต้องการที่จะเสนอผลงาน โดยให้เห็นสภาวะที่สามารถมีการเปลี่ยนแปลง ได้ยกตัวอย่างเช่น น้ำตาลที่ราดลงบนจี๋ผั่งสร้างรูปทรงไหลลื่นที่ไม่ได้มีการควบคุมและตัววัสดุสองชนิดนี้เองสามารถเสื่อมสลายด้วยสภาวะแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นตามแต่สถานที่และเวลา เถกเช่นอารมณ์มนุษย์ที่แปรผันไปได้เสมอ ผลงานของข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งประเด็นและหาข้อสรุป เป็นเพียงการเล่าร้อยให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยหวังให้วิธีการเล่าเรื่องเกิดความรู้สึกนึกคิดแก่ผู้ชมตามแต่ประสบการณ์ที่แต่ละท่านจะสามารถนำไปตีความเอาเอง

การค้นหาคความหมายของศิลปะจากสิ่งทีข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์ชิ้นงานขึ้นมาเพื่อบรรยายความความรู้สึกต่อสิ่งทีนึกคิดเพื่อนำเสนอต่อสาธารณะ โดยหวังให้มีการถกเถียงเพื่อเกิดเป็นข้อมูลทีสามารถเอามาปรับใช้ในผลงานชิ้นต่อไปในภายภาคหน้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าผลงานศิลปะทุกๆชิ้นทีปรากฏขึ้นในชีวิตเรานั้นจะถูกตีความหมายตามแต่ประสบการณ์ทีคนเหล่านั้นๆ ได้พบมา ด้วยเหตุนี้เกณฑ์ทีจะสามารถสรุปได้นั้นจะถูกสรุปได้หลังจากผลงานของข้าพเจ้าได้มีการนำออกสู่สายตาของสังคมเพื่อให้ได้มีการวิจารณ์เกิดขึ้นตามมา

บรรณานุกรม

- ความลับในความรัก (conditions of love the philosophy of intimacy: John Armstrong) กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์ พรีเมียม 2551
- สัตว์วิกาล ภาพเรื่องแสงของ อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล, พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2550 สำนักพิมพ์ โอเพ่น
- What is art?, ลีโอ ตอลสตอย พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ openbooks 2550
- The Prophet ปรัชญาชีวิต, คาลิล ยิบราน , ระวี ภาวิไล ถอดความ, พิมพ์ครั้งที่สิบสี่, สำนักพิมพ์ ผีเสื้อ 2545
- The Photograph as contemporary art, Charlotte Cotton, Thames & Hudson world of art, 2004

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นาย อนุภาส เปรมานุวัติ
เกิดเมื่อ 5 เมษายน พ.ศ. 2524

ประวัติการศึกษา

-ปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ภาควิชา นิเทศศิลป์, สาขา
การถ่ายภาพ

-ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ภาควิชา ทัศนศิลป์, สาขา
ทัศนศิลป์

นิทรรศการกลุ่ม

2551 นิทรรศการศิลปะ Wall of Art, ชื่อ “เรียกน้ำย่อย” ณ ร้านแฮปปี้มันเคย์, เอกมัย, กรุงเทพฯ

2551 Thai-European Experimental Video Art ครั้งที่ 3

2552 Thai-European Experimental Video Art ครั้งที่ 4

2552 นิทรรศการศิลปะ “Love” ณ ห้องนิทรรศการ Reflexion room, กรุงเทพฯ

2552 นิทรรศการศิลปะ “The Masturbate” ครั้งที่ 1 ณ Cosmic Cafe, กรุงเทพฯ